Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

VEAC NOU

★ Organ al Consiliului General A.R.L.U.S. ★

miercuri 10 februarie 1954

Numărul 11 Anul X

25 BANI

In acest număr:

— Să difuzăm cartea sovietică în mase!

— In întîmpinarea alegerilor pentru Sovietul Suprem al U.R.S.S.

— Victor Gordienco: Deputatul.

— Valeriu Chiose: De vorbă cu membrii echipei sovietice de lupte clasice. *(pag. I-a)*

— Maria Grosu: O sarcină însemnată.

— S. Samarian: Succesele strălucite ale tinerilor şahişti sovietici.

— Leonid Leonov: Viscolul. *(pag. II-a)*

— Noile victorii ale oamenilor sovietici. *(pag. III-a)*

— Interesele păcii cer lărgirea comerţului internaţional.

— V. Petrov: Manevrele electorale ale partidului de coaliţie din Finlanda.

— A. Puhov: Creşterea criminalităţii în S.U.A.

— B. Vronschi: Pentru ce a călătorit Zaharia-Han prin ţările Orientului arab. *(pag. IV-a)*

Să difuzăm cartea sovietică în mase!

Ţăranii muncitori, din satul Gîrbău, (regiunea Cluj), avînd un singur exemplar din „Secerişul" Galinei Nicolaeva, au desfăcut cartea pe capitole şi au citit-o astfel, pe rînd, în fascicole deosebite. Iată un fapt care ilustrează dela sine toată adîncimea revoluţiei culturale petrecute la noi în ţară, dela eliberare încoace.

Cînd s-a mai pomenit altădată la ţăranii noştri atîta sete de literatură? In casa unui ţăran puteai găsi doar „Visul maicii domnului"; cît despre cartea sovietică, nici vorbă nu putea fi. Analfabetismul şi ignoranţa în care erau ţinute sătele în Romînia burghezo-moşierească erau o piedică în calea pătrunderii cărţii sovietice la ţară, tot aşa de grea ca şi posturile de jandarmi. Totuşi, nici atunci poporul nu era cu desăvîrşire străin de literatura marelui popor din răsărit. Puţinele opere literare sovietice care apăreau la noi („Mama" de Maxim Gorki, „Cimentul" de Fiodor Gladkov, „Hoţul" de Leonid Leonov) erau citite şi răspîndite în masă de muncitori şi de intelectuali înaintaţi, care vedeau în cartea sovietică o armă deosebit de puternică pentru promovarea ideilor înaintate, şi totodată un sprijin nepreţuit în lupta revoluţionară.

In masele largi ale poporului, cartea sovietică pătrunde din plin abia după 23 August, odată cu eliberarea ţării noastre. Înfiinţarea editurii A.R.L.U.S.-„Cartea Rusă", trecerea tuturor editurilor, librăriilor şi bibliotecilor din mîinile negustorilor în patrimoniul statului, ca rezultat al dărîmării de către popor a regimului burghezo-moşieresc şi al instaurării puterii democrat-populare creează condiţiile tipăririi şi difuzării largi a cărţii sovietice. De atunci şi pînă azi, datorită aplicării liniei partidului în desfăşurarea revoluţiei culturale, în ţara noastră a fost dusă o largă operă de difuzare a cărţii în general. Au fost editate mii şi mii de titluri de cărţi sovietice în toate domeniile de activitate: ideologie, literatură, artă, ştiinţă, politică etc. Numai editura A.R.L.U.S.-„Cartea Rusă" a publicat în nouă ani de activitate aproape 1.700 titluri de cărţi cu un tiraj total de 22.550.000 de exemplare, din care 460 titluri în limbile minorităţilor naţionale cu un tiraj de 2.000.000 exemplare. Larga răspîndire a cărţii sovietice în ţara noastră se vădeşte şi în creşterea anuală a tirajelor. In această privinţă e deajuns să asemuim cifrele tirajelor din ultimii trei ani. In 1951 cartea lui Gorki „Universităţile mele" a fost editată în 15.000 exemplare. In 1952, E.S.P.L.A. scoate „Taras Bulba" de Gogol în 40.000 exemplare, „Departe de Moscova" de V. Ajaev a apărut în 1951 în 15.000 exemplare, în 1953, romanul „Bursucii" de L. Leonov a fost tipărit în 35.000 exemplare. Tirajele cărţilor tehnice, numai în anii 1952—1953, au crescut după cum urmează: la cărţi de matematică şi fizico-chimice cu 26 la sută, la lucrări de metalurgie cu 30 la sută; la electricitate şi electrotehnică cu 50 la sută etc., etc.

Marea circulaţie a cărţilor sovietice se explică, firesc, prin interesul mereu sporit al oamenilor muncii din R.P.R. pentru Uniunea Sovietică, pentru viaţa oamenilor care construiesc comunismul, pentru literatura, arta şi ştiinţa lor. Dar mai presus de toate atracţia pe care o exercită cartea sovietică asupra oamenilor muncii constă în faptul că ei văd în cartea sovietică un îndreptar în munca şi în viaţa lor, un sprijin preţios în activitatea lor. La o consfătuire cu cititorii, organizată de editura „Cartea Rusă" la Bicaz, inginerul Postelnicu a arătat cum „Zorile unei construcţii măreţe" de Galactionov şi Agranovschi, l-a ajutat pe el şi pe muncitorii de pe şantier să găsească soluţii practice, noi, în operaţiunile necesare pregătirii fundaţiei pentru baraj. In presa noastră aflăm aproape zilnic informaţii despre muncitori fruntaşi şi stahanovişti care-şi datorează succesele în muncă bogatei literaturi sovietice de specialitate, cărţilor care vorbesc de metodele înaintate ale stahanoviştilor din U.R.S.S. Uriaşa contribuţie adusă de cartea sovietică literară şi ştiinţifică la revoluţia noastră economică nu se poate compara decît cu înrîurirea ei în domeniul culturii. Nu există o ramură a culturii, fie că e vorba de literatură, teatru, muzică sau plastică, unde cartea sovietică să nu-şi aducă aportul ei hotărîtor. In ce priveşte cartea sovietică politică, ea a ajutat să dea roade la noi în ţară învăţăturile lui Marx, Engels, Lenin, Stalin; ea este o armă necesara tuturora, dela muncitorul din fabrică sau dela elev şi pînă la academician, un mijloc puternic în lupta poporului pentru socialism şi pace.

Datorită cererii uriaşe de cărţi sovietice, multe din ele au fost reeditate de cîteva ori. De pildă, „Mama" de Gorki a apărut în patru ediţii; „Pămînt desţelenit" de Şolohov în cinci ediţii; „Aşa s-a călit oţelul" de N. Ostrovski în şase ediţii. Cu toate că aceste cărţi au atins un număr mare de exemplare, ele nu mai pot fi găsite în librării, epuizindu-se repede de fiecare dată. Un exemplu concludent cu privire la marea cerere de cărţi sovietice este extraordinara lor viteză de circulaţie. E destul să dăm doar cîteva exemple referitoare la cărţile apărute anul trecut, din literatura pentru copii şi tineret. Cartea lui S. Marşac, „Copiii din curtea noastră" tipărită în 30.000 de exemplare la 28 octombrie, la 5 noiembrie nu se mai găsea deloc în depozit, căci se epuizase. Intr'o lună s-a epuizat şi „Avionul racheta" de C. Baev şi I. A. Merculov. In ce priveşte marile romane ca „Departe de Moscova" de V. Ajaev, ori „Pămînt desţelenit" de M. Şolohov, în ciuda numeroaselor ediţii şi a tirajelor impresionante, azi nu se mai găsesc în librării. Cărţile politice şi ştiinţifice dispar adesea din librării în cîteva zile. In această privinţă e grăitor următorul fapt: caietele de sugestii din principalele librării sunt pline de însemnări ale cititorilor care se plîng de lipsa cărţilor şi se înscriu la rînd ca să li se reţină lucrarea necesară. Aflăm, bunăoară, că o carte mult căutată, de care se simte mare nevoie în toate ramurile de construcţie, este „Maşini de ridicat şi de transportat" de Spivacovski. Se cere foarte mult lucrarea „Bazele radiotehnicii" şi doritorii sunt studenţi, ingineri, ori simpli amatori.

Uriaşa muncă de răspîndire a cărţii sovietice care se face la noi în ţară prin biblioteci şi librării, cu toate succesele realizate, rămîne totuşi încă în urma necesităţilor poporului. Dacă acest lucru e firesc, datele anchetelor dovedesc totuşi că deseori decalajul prea mare între cerere şi ofertă la cărţile sovietice se datorează unor deficienţe în munca editurilor şi bibliotecilor. Aşa, de pildă, se ştie că anul trecut nu s-a editat nicio carte sovietică din domeniul agrotehnicii. Adesea e defectuoasă munca bibliotecarilor săteşti care nu ştiu să răspîndească cum trebue cartea agrotehnică printre ţăranii muncitori. Cooperativele care au stand de cărţi pentru ţărani, le ţin uneori în depozit în vreme ce ţăranii duc lipsă de acele cărţi. Cooperativa sătească din comuna Hărman, regiunea Stalin, timp de un an de zile n-a văzut nicio carte în afară de cărţi ilustrate pentru copii. O vină în defectuoasa difuzare a cărţii sovietice o au şi centrele de difuzare. Deseori ele trimit volume descompletate, în acest chip dovedindu-şi dezinteresarea faţă de cititori. Astfel, în urma unei anchete s-a constatat că la Biblioteca Centrală din raionul Baia, regiunea Craiova, centrul de difuzare a trimis din „Războiul Crimeei" de acad. E. Tarle numai volumul al doilea, şi din „Scintei" de Socolov numai volumul întîi. Alteori, centrele de librării ţin cărţile în depozit cu săptămînile. De pildă la centrul de librării din Constanţa romanul „Neamul Jurbinilor" de V. Cocetov a fost ţinut în depozit 5 săptămîni. Cartea sovietică a devenit azi atît de necesară poporului încît toate manifestările de birocratism, de atitudine formală faţă de difuzarea ei produc adînci nemulţumiri printre muncitori, ţărani muncitori şi intelectuali.

Instituţiile ce au în sarcina lor difuzarea cărţii, anume Centrul de Librării şi Difuzare a Cărţii etc. au datoria să dea mai multă atenţie asigurării librăriilor şi bibliotecilor din ţară cu cărţi sovietice. Direcţia bibliotecilor din Ministerul Culturii, deasemenea ar trebui să exercite un control riguros asupra muncii unităţilor sale regionale, raionale şi sătesti. O justă şi operativă distribuţie a cărţilor în librării şi biblioteci de toate categoriile, dela bibliotecile de pe lîngă întreprinderi şi instituţii pînă la cele raionale şi sătesti se impune ca o cauză de importanţă de stat.

O parte integrantă din opera de difuzare a cărţii sovietice, este larga ei popularizare în masă. Regimul nostru de democraţie populară foloseşte mijloace deosebit de variate pentru a răspîndi cartea în popor. Editurile, librăriile, bibliotecile, organizaţiile de masă organizează în fiecare an consfătuiri cu cititorii, recenzii de cărţi sovietice, standuri şi bazare de cărţi, simposioane ş.a.m.d. Şi în această privinţă anul ce a trecut s-a remarcat printr-o activitate deosebit de bogată. Cartea sovietică a fost larg popularizată în cadrul „Decadei R.S.S. Moldoveneşti", în timpul „Săptămînii cărţii sovietice", în tot cursul Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice. Un aport de seamă în popularizarea cărţii sovietice l-au adus cercurile A.R.L.U.S., care numai în ultimele două luni au organizat un număr de 2.647 recenzii, cu participarea a 75.593 cetăţeni. Pentru activizarea popularizării cărţii la sate, Centrul de Librării şi Difuzare a Cărţii a trimis 4 caravane-librării. In cadrul unei singure deplasări făcute în regiunea Piteşti între 19 august şi 19 septembrie, caravana a deservit 59 unităţi agricole socialiste.

Cu toate acestea, nici munca de popularizare a cărţii sovietice nu se desfăşoară destul de bine. Şi tocmai organizaţiile noastre, respectiv cercurile A.R.L.U.S. au lipsuri serioase în această privinţă. Dacă, în totalitatea ei, munca dusă de A.R.L.U.S. pentru popularizarea cărţii sovietice se face în mod satisfăcător (obţinîndu-se deseori succese însemnate, ca de pildă aceiea ale cercurilor din raionul Sibiu care în două luni au organizat 75 recenzii de cărţi sovietice, cu o participare de 5.300 persoane sau consfătuirea cu cititorii organizată la fabrica „Steagul Roşu" în legătură cu romanul „Scintei" de Socolov), sînt încă cercuri A.R.L.U.S. ce se dezinteresează cu totul de munca de popularizare a cărţii sovietice. E cu neputinţă de admis ca tocmai în mari unităţi industriale cum sînt Combinatul Siderurgic „Gh. Gheorghiu-Dej" dela Hunedoara sau uzina metalurgică din Capitală „Mao Tzedun", cercurile A.R.L.U.S. să nu acorde nicio atenţie popularizării cărţii sovietice. Aci vina cea mai mare o poartă desigur comitetele raionale şi regionale A.R.L.U.S. care nu controlează munca cercurilor.

O mare parte de vină în aceste defecţiuni de popularizare a cărţii sovietice, o poartă şi Secţia de propagandă a Consiliului General A.R.L.U.S. care, de cîţiva ani foloseşte aceeaşi metodă. Unui scriitor sau critic literar i se comandă o recenzie despre cutare carte. Se întîmplă ca recenzia să fie multiplicată şi trimisă în toată ţara. Drept rezultat, în acelaş timp la Caracal şi la Botoşani, într-o fabrică din Timişoara şi într-o gospodărie agricolă colectivă din regiunea Iaşi cîte un cetăţean, care cîteodată nici n-a citit cartea respectivă, citeşte recenzia, fabricată la Bucureşti, în faţa unui grup mai mare sau mai mic de membri A.R.L.U.S., adesea spre marea plictiseală şi a lui şi a auditorului. E dela sine înţeles că metoda aceasta de popularizare a cărţii sovietice, nu numai că este nefolositoare, dar ea este deadreptul dăunătoare. Recenzia trebue să fie rezultatul lecturii cărţii de către cel ce o prezintă şi trebue urmată de discuţii ale ascultătorilor, care să cunoască şi ei, negreşit, conţinutul cărţii. Numai astfel ea îşi va atinge scopul.

Statul nostru, editurile noastre cheltuesc fonduri importante pentru tipărirea de cărţi, care au devenit necesare oamenilor muncii ca şi hrana de toate zilele. A nu acorda atenţia necesară muncii de răspîndire şi popularizare a cărţii înseamnă a nesocoti o necesitate vitală a oamenilor muncii, care văd în cartea sovietică o călăuză şi un sprijin puternic în opera de construire a socialismului. Iată deci o largă şi adîncă răspîndire a cărţii sovietice în masă ni se impune tuturor ca o sarcină primordială şi o datorie de cinste. De aci se desprinde şi pentru organizaţiile A.R.L.U.S. punerea acestei sarcini **în centrul preocupărilor lor.**

Consfătuirea unională a lucrătorilor din sovhozuri

In Marele Palat al Kremlinului s-a deschis la 3 februarie, consfătuirea unională a lucrătorilor din sovhozuri. Consfătuirea a fost convocată de Comitetul Central al P.C.U.S. şi de Consiliul de Miniştri al U.R.S.S.

La lucrările consfătuirii, au luat parte 2.105 persoane — directori de sovhozuri, oameni de ştiinţă, zootehnicieni, mecanizatori.

In prezidiu, au luat loc: **G. M. Malenkov, N. S. Hruşciov, K. E. Voroşilov, L. M. Kaganovici, A. I. Mikoian, M. Z. Saburov, M. G. Pervuhin, N. M. Şvernik, M. A. Suslov, P. N. Pospelov, N. N. Şatalin.**

Din prezidiul consfătuirii au făcut parte de asemenea fruntaşi ai producţiei sovhozurilor, maiştri ai recoltelor bogate, vestiţi cultivatori de cereale, legumicultori şi crescători de vite.

In prima zi a consfătuirii, ministrul sovhozurilor al U.R.S.S. Alexei Kozlov, a prezentat raportul asupra modului în care este îndeplinită Hotărîrea Plenarei din septembrie 1953 a Comitetului Central al P.C.U.S. în ce priveşte îmbunătăţirea muncii sovhozurilor. El a arătat cum luptă lucrătorii din sovhozuri pentru înfăptuirea hotărîrilor Plenarei şi a vorbit despre experienţa fruntaşilor, despre marile posibilităţi de creştere a producţiei la hectar la toate culturile agricole şi de creştere a productivităţii animalelor în sovhozuri.

Luînd cuvîntul, directori de sovhozuri, fruntaşi în producţie, oameni de ştiinţă au arătat perspectivele dezvoltării producţiei agricole şi a creşterii vitelor în sovhozuri.

Cu multă atenţie a fost ascultată cuvîntarea preşedintelui Academiei de Ştiinţe Agricole, Trofim Lisenko.

De asemenea, au luat parte la discuţiile la raport Alexei Koval, ministrul sovhozurilor al R.S.S. Ucrainene, profesorul Vitali Edelştein, eminent om de ştiinţă — legumicultor, Ivan Zadesenet, directorul unui sovhoz din Republica Karelo-Fină, Halil Djalilov, ministrul sovhozurilor din Uzbekistan şi alţii.

Lucrătorii din sovhozuri şi oamenii de ştiinţă care au participat la dezbateri şi-au împărtăşit experienţa, au criticat lipsurile din sovhozuri. De asemenea ei au vorbit despre rezervele a căror folosire va duce la sporirea considerabilă a producţiei de alimente şi materii prime pentru industrie. Participanţii au subliniat necesitatea lărgirii gospodăriei şi a îmbunătăţirii permanente a aprovizionării oamenilor muncii dela oraşe cu cele mai variate produse agricole.

Cu aplauze prelungite a fost întîmpinat **N. S. Hruşciov,** prim secretar al Comitetului Central al P.C.U.S., care a rostit o amplă cuvîntare.

După trei zile de lucrări rodnice, consfătuirea unională a lucrătorilor din sovhozuri din U.R.S.S. s-a încheiat prin adoptarea unui apel. Apelul cheamă pe toţi lucratorii din sovhozuri să desfăşoare întrecerea socialistă pentru îndeplinirea cu succes a Hotărîrilor Plenarei din septembrie a C.C. al P.C.U.S. cu privire la dezvoltarea continuă a agriculturii în U.R.S.S.

Intrecerea mecanizatorilor din S. M. T.-urile sovietice

La consfătuirea unională a lucrătorilor din S.M.T., care a avut loc de curînd la Moscova, vestita brigadă de tractorişti condusa de Paşa Anghelina precum şi alţi mecanizatori au propus, iar participanţii au adoptat, lansarea unei chemări către colectivele staţiunilor de maşini şi tractoare din întreaga Uniune Sovietică, pentru desfăşurarea largă a întrecerii socialiste în vederea îndeplinirii cu succes a marilor sarcini trasate agriculturii de către partid şi guvern.

Zilele acestea, au avut loc adunări ale colectivelor dela S.M.T.-uri. Veşti care au sosit din R.S.F.S.R., R.S.S. Ucraineană şi alte republici sovietice arată că mecanizatorii răspund cu toţii la apelul lansat de participanţii la consfătuirea unională. La adunările care au avut loc pentru desbaterea problemelor şi sarcinilor puse la consfătuire, mecanizatorii şi-au luat angajamente noi, sporite, în vederea muncilor agricole din acest an. Astfel, colectivul S.M.T. din Oveimicovsc, ţinutul Altai, împreună cu activul colhoznic, şi-a luat angajamentul să extindă mult suprafeţele însămînţate şi să recolteze la hectar cîte 17 chintale grîu de primăvară, 500 chintale de varză, 150 chintale de cartofi, 140 chintale de morcovi şi sfeclă.

Deosebită grijă acordă mecanizatorii dezvoltării creşterii vitelor în colhozuri. Astfel, colectivul S.M.T.-Iannolineţc din regiunea Hmelniţchi s-a angajat să ajute pe crescătorii de vite din colhozuri pentru crearea unei puternice baze de nutreţ, pentru îndeplinirea pînă la 1 august a planului de dezvoltare a creşterii tuturor speciilor de vite, pentru a se obţine în medie dela fiecare vacă cîte 1.450 kg. lapte. Mecanizatorii elaborează cu colhoznicii măsuri concrete pentru fiecare artel, brigadă, echipă şi fermă în vederea îmbunătăţirii recoltei şi creşterii vitelor proprietate obştească.

Mecanizatorii S.M.T. Tolmacevsc, regiunea Leningrad, obţin însemnate succese în pregătirea parcului de maşini pentru însămînţările de primăvară. Lucrînd la repararea maşinilor, muncitorii M. Bacusov, I. Vasilov ş. a. îndeplinesc cîte 1,5—2 norme întregul colectiv depăşeşte graficul de reparaţii şi şi-a luat angajamentul să termine reparaţiile înainte de ziua alegerilor pentru Sovietul Suprem al U.R.S.S.

Colhoznicii din zona S.M.T. Iannolineţc, ajutaţi de mecanizatori, au terminat pregătirile pentru semănat, au condiţionat seminţele, au pregătit 370.000 ghivece nutritive. Acum, ei transportă îngrăşămintele la cîmp şi repară inventarul agricol.

Mecanizatorii S.M.T. Podsosnovsc şi Necrasovsc din ţinutul Altai, care au terminat reparaţia tractoarelor, au trecut la repararea combinelor şi a maşinilor pentru curăţirea seminţelor şi au alcătuit brigăzi speciale de tractoare pentru desţelenirea pîrloagelor.

In cinstea alegerilor de deputaţi în Sovietul Suprem al U.R.S.S., oamenii agriculturii sovietice se străduiesc să-şi îndeplinească sarcinile înainte de termen.

In întîmpinarea alegerilor pentru Sovietul Suprem al U.R.S.S.

Prima convorbire

Fulgi mari de zăpadă coboară uşor din văzduh, aşternînd un covor moale sub picioarele trecătorilor. Aziza Muhitdinova priveşte un timp distrată jocul vesel al fulgilor de zăpadă, apoi îşi întoarce privirile dela geam.

In ceainăria spaţioasă e multă lume. Intr-un colţ dudue două samovare uriaşe. Aşezaţi comod pe divane, locuitorii cartierelor învecinate întreţin discuţii amicale.

„E timpul să începem" — zice Aziza scoţîndu-şi caetul din poşetă. Ea s-a pregătit cu deosebită emoţie pentru convorbirea cu alegătorii: va reuşi ea oare să trezească interesul ascultătorilor, va fi convorbirea destul de vie, va găsi cuvintele necesare? Ea a cules cu multă osteneală cele mai grăitoare cifre şi fapte. La început le va vorbi despre aspectul jalnic din trecut al străzilor periferice din Taşkent; case de lut fără ferestre, labirinte întregi de străzi înguste unde domneau mizeria, bolile, murdăria, cocioabe mizerabile în care răsuna în permanenţă plînsul copiilor flămînzi...

După aceea, ea va povesti despre o mică ghereta din placaj unde stătea odinioară vînzătorul de cărţi. Astăzi, această gheretă a dispărut şi în locul ei se înalţă clădirea uriaşă a librăriei unde se vînd cărţi în limba rusă, uzbecă, cazahă, tadjică, turcmenă, chirghiză. Ea va povesti deasemenea despre şcoli noi, uzine, cluburi, spitale, teatre, parcuri, stadioane, despre tot ce a schimbat înfăţişarea cartierelor mărginaşe.

Aziza închise caetul şi se apropie de masa acoperită cu postav roşu. In cameră se făcu linişte. Deodată, uşa se deschise şi intră un nou vizitator.

— Nu cumva e Nasîrov?! Vino lîngă noi, prietene, strigă noului venit Muhib Aripov, un bărbat în vîrstă, deputat în Sovietul raional „Oktiabrisk". Nu mă aşteptam să te văd...

— Treceam pe-aici şi deodată văd pe uşă un afiş: „Punctul de agitaţie". Ce-ar fi să intru înăuntru, să beau un ceai şi să ascult ultimele noutăţi?... Nu ne-am văzut de multă vreme, au trecut de-atunci patru ani...

Bătrînul profesor comunist Muhib Aripov este bine cunoscut şi respectat de toată lumea. El a fost în tinereţe argat, apoi hamal iar acum a ieşit la pensie, cu titlul de învăţător emerit al republicii. Nu e de mirare că convorbirea dintre cei doi prieteni a atras atenţia celor prezenţi.

Acest lucru a descurajat-o întructîva pe Aziza şi ea a hotărît să mai aştepte cu începerea convorbirii.

— Am auzit, spunea între timp Nasîrov, că ai doi băieţi în armată.

— E adevărat. Turgun şi Keksin. Keksin este sergent şi, zimbind, tatăl scoase din buzunar fotografia fiului.

Fotografia trecu din mînă în mînă. Şi s-a întîmplat astfel ca doi prieteni să devină centrul întregii discuţii.

— Despre fiul tău mai mare, Ucikun ştiu totul. Este un om cunoscut, conduce teatrul „Hamez" — continuă Nasîrov, — dar ce e cu Fatiha, cu ceilalţi? Povesteşte-mi, prietene, despre toţi..

Aziza, care îşi pierduse cu desăvîrşire speranţa de a mai începe convorbirea, rodea întristată capătul creionului.

— Fatiha e de mult inginer miner şi a terminat şi aspirantura. Iar Uigun a învăţat la universitatea din Leningrad, şi s-a căsătorit... Tuigun a terminat facultatea de ştiinţe juridice, l-a pasionat istoria şi s-a înscris pentru aspirantură la Institutul pedagogic din Taşkent. Azada urmează acum clasa zecea la şcoala rusă...

— Da, cresc copiii, cresc — spuse visător Nasîrov. — au trecut mulţi ani, dar cîte transformări! Nu e mult de cînd am fost pentru ultima oară în raionul dvs., iar astăzi aproape să mă rătăcesc: căutam cunoscutul loc viran, şi cînd colo în locul lui era un scuar.

— In perioada ultimilor patru ani în raionul nostru au fost plantaţi peste 50.000 pomi decorativi şi fructiferi — începu timid Aziza aruncînd o privire în caetul ei. Simţind însă, cît de oficial şi stîngaci sună această frază, ea se întimidă.

— Vorbeşte fetiţo, vorbeşte spuse Aripov zimbind.

— Eu vreau să dau numai cîteva cifre — spuse Aziza răsfoind caetul, şi începu să povestească despre schimbările petrecute pe teritoriul raionul Oktiabrisk din Taşkent dela ultimele alegeri în Sovietul Suprem al U.R.S.S.

Vocea ei devenea cu fiecare clipă tot mai încrezătoare, mai sonoră. Fata, fără să se mai uite în caet povestea despre aspectul pe care îl va avea raionul într-un viitor apropiat.

Intr-un colţ al ceainăriei dăduse în clocot samovarul, dar convorbirea nu se apropia încă de sfîrşit.

...Acasă ea scrise cu mulţumire în jurnalul său: „Convorbirea la punctul de agitaţie nr. 36 pe tema „Marile transformări" a avut loc. Convorbirea a fost condusă de învăţătorul Aripov.

Victor GORDIENCO

Deputatul

Căpiţe stau şirag în soare;
In fund, un cring întunecat,
Şi la făcut căpiţi, pe-ogoare,
Veni şi-al nostru deputat
ce-i profesor.

Şi, cu baston, cu pălărie,
mai la o parte luă loc.
Ne-am pus pe treabă mai cu foc
Şi furcile cîntau de zor:
„Mai repede, bădie!"

El s'a uitat cît s'a uitat,
apoi deodată,
Bastonul şi l-a aruncat,
Şi-a scos şi haina descheiată...
— „Ia, dă-mi, te rog şi mie, frate,
Puţin o furcă, pe-ncercate.

Cînd a pornit furca să-ntoarcă,
Făcea căpiţele de parcă
Muncise-o viaţă pe cîmpie.
Şi-i sclipeau ochii:
— „Hai, bădie!
Dăi înainte, ce-o să fie!

Iar la amiază cînd a stat
cu noi la umbră, sub căpiţă,
Frecîndu-şi mîinile, ridea
de bucurie:
— „Ei, ce să fac şi eu, bădiţă,
n'am rezistat:
In voi atîta foc ardea,
Şi'n muncă-atîta vitejie!...

In romîneşte de **Demostene BOTEZ**

De vorbă cu membrii echipei sovietice de lupte clasice

In colţul acesta al spaţiosului hall al hotelului Athénée Palace, unde a avut loc întîlnirea noastră cu echipa de lupte a R. S. F. S. R., care ne vizitează ţara — viscolul de afară se auzea ca un zgomot surd, îndepărtat.

Tovarăşul Evghenii Sizii, conducătorul lotului de luptători sovietici, m-a scutit de dificultăţile inerente începutului oricărei convorbiri şi a deschis primul discuţia:

— Grozavă iarnă! Ar speria şi pe un eschimoş! Apoi, după o clipă de tăcere, adăogă rotindu-şi privirea de jur împrejur: — Aceştia sunt băieţii noştri. Ce vă interesează mai mult?

De sigur, ne interesa totul şi zeci de întrebări se îngrămădeau dintr-odată în minte. Mai ales că eram informat asupra marilor succese repurtate de luptătorii sovietici în ultimii ani. Jocurile olimpice, campionatul mondial de lupte, turneul din Scandinavia au fost tot atîtea prilejuri de adevărat triumf pentru reprezentanţii Uniunii Sovietice.

In faţă pe un colţ de fotoliu stătea un tînăr cu ochi vii. L-am privit atent şi dintr-odată figura mi se păru cunoscută.

— Nu cumva Boris Gurevici?, l-am întrebat cu o uşoară ezitare în glas.

— Chiar eu, de unde mă cunoaşteţi?

— Dar cine nu vă cunoaşte! Cine n-a auzit de luptătorul care a reuşit memorabila performanţă ca în doi ani numai, să devină campion olimpic şi campion al lumii. Şi asta atunci cînd numără abia 22 de ani?

Lui Boris Gurevici nu-i prea place să vorbească despre el. Deaceea amănunte despre viaţa lui Gurevici aflăm din gura tovarăşului Sizii.

Boris Gurevici este student la Institutul de cultură fizică „I. V. Stalin" din Moscova. Urmează cursurile anului II. La institut a venit după ce a absolvit şcoala tehnică de cultură fizică. Boris beneficia de o forţă rar întîlnită la un tînăr de greutatea sa: 52 kg. Dar de aici şi pînă la culmile măestriei, a fost un drum lung de muncă asiduă şi neobosită. In momentul de faţă, maestrul emerit al sportului, Boris Gurevici este vestit printr-o tehnică desăvîrşită a luptei, care îmbinată cu forţa sa fizică, constituie arma cea mai de temut a acestui sportiv. O altă trăsătură caracteristică a acestui luptător este multilateralitatea. El practică cu mult succes, şi cu deosebită pasiune, o serie întreagă de alte discipline sportive: hochei, ski, gimnastică acrobatică şi altele.

L-am rugat să ne povestească ceva despre campionatele lumii de lupte clasice, desfăşurate anul trecut la Neapole.

— O coincidenţă bizară începu Gurevici, a făcut ca la Neapole să întîlnesc în primul meu match pe italianul Ignazio Fabra, care mi-a fost adversar în finala probei la jocurile olimpice dela Helsinki. L-am învins atunci la puncte şi am ocupat primul loc. La Neapole Fabra a fost decis să-şi ia revanşa. De îndată ce gongul a vestit începutul luptei m-a atacat furibund. Sincer vă spun, am trecut prin cîteva momente critice în acest match. Am hotărît să-l las pe italian să obosească şi în momentul cînd îşi va termina „benzina" să trec la contraatac...

Cunoşteam sfîrşitul acestei întîlniri: în minutul 15 italianul s-a aventurat într-un atac riscant şi Boris Gurevici a reuşit să-l arunce „în pod". Dar Fabra nu a mai rezistat de cît vreo cîteva secunde şi cu puţin înainte ca matchul să ia sfîrşit, a fost pus cu amîndoi umerii pe saltea. Arbitrul întîlnirii a ridicat apoi mîna lui Gurevici în semn de victorie. După aceea Boris a parcurs un drum glorios spre piedestalul celui mai bun luptător din lume

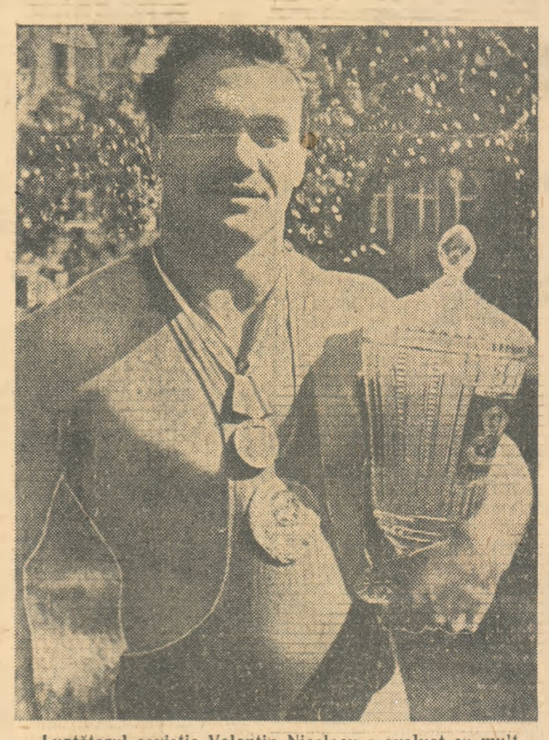

Luptătorul sovietic Valentin Nicolaev a evoluat cu mult succes în întrecerile prieteneşti din cadrul Festivalului dela Bucureşti. El a ocupat primul loc, arătîndu-se cel mai puternic.

la categoria sa: el a repurtat consecutiv cinci victorii şi a devenit campion mondial!

...Dacă Vladimir Staşkievici nu l-ar fi întîlnit pe profesorul Grecov, poate că şi acum ar fi fost fotbalist într-o echipă din Rostov. Oricît ar părea de ciudat, tînărul luptător şi-a început activitatea sportivă pe un teren de fotbal, jucînd în postul de apărător.

Ca şi Gurevici, Vladimir face parte din generaţia tinerilor luptători sovietici. Are 24 de ani. Totuşi de pe acum în palmaresul său stau înscrise două mari victorii: primul loc la campionatul U.R.S.S. pe anul 1953 şi primul loc la întrecerile sportive prieteneşti din cadrul Festivalului dela Bucureşti.

La Rostov s-a ridicat şi un alt luptător de valoare. Este vorba de Valentin Nicolaev, prietenul lui Staşkievici, campion al U.R.S.S. pe anul 1952, al doilea clasat în 1953 şi învingător al întrecerilor Festivalului. Din echipa R.S.F.S.R. care evoluează în ţara noastră mai face parte un reprezentant al Rostovului: tînărul luptător Pojidaev, care ia parte pentru prima dată la o întîlnire internaţională.

Ivan Priticenko este cel mai înalt din echipă. Nici nu-i de mirare, deoarece el concurează în cadrul categoriei grea. Deşi vine din oraşul cel mai de sud al R.S.F.S.R.-ului, Sevastopol, furtuna şi viscolul de afară nu l-au impresionat. Motivul nu-i greu de înţeles. Ivan Priticenko este de profesie marinar şi lungile călătorii pe mare l-au purtat pînă în apele Oceanului Îngheţat de Nord.

Cînd stai de vorbă cu tovarăşul Sizii te impresionează dela început extraordinara cultură sportivă a acestui om. El ştie totul, — lupte, atletism, patinaj viteză, hochei. Tovarăşul Sizii ne mărturiseşte că în tinereţe a fost un pasionat sportiv. Bun pentatlonist, el a excelat mai ales la săritură în înălţime, unde recordul său personal a fost de 1,75 m.

— Vorbiţi de tinereţe, ca şi cum aţi fi bătrîn.

— O, ne răspunde tovarăşul Sizii, am 45 de ani. Dar printre aceşti băieţi am întinerit cu vreo 10...

Discuţia noastră este purtată acum pe marginea marilor succese repurtate de sportivii sovietici în actualul sezon.

— Patinatorii dvs. au plecat la Davos, la campionatul Europei, spun eu. Grozavă luptă va fi şi acolo.

— Da, norvegienii vor căuta să-şi ia revanşa. Ei cred că însuccesul lui Andersen la Sapporo a fost o întîmplare. La Davos însa se va vedea. Şilcov şi Gonciarenko aleargă extraordinar de tare.

— In altă ordine de idei v-am ruga, tovarăşe Sizii, să ne spuneţi în cîteva cuvinte cum aţi reuşit să ridicaţi la un nivel atît de înalt sportul luptelor în ţara dvs.

— Problema trebuie privită prin prizma dezvoltării generale necontenite a mişcării de cultură fizică şi sport din U.R.S.S. Luptele nu constitue o excepţie, iar „secretul" tuturor succeselor noastre stă în primul rînd în grija deosebită a Partidului şi Guvernului faţă de sănătatea oamenilor muncii, în dezvoltarea necontenită pe bază de mase a mişcării de cultură fizică. La noi, luptele sînt un sport profund popular. In uzine, fabrici, în colhozuri sau staţiuni de maşini şi tractoare, în orice colectiv sportiv veţi găsi o secţie de lupte. O atenţie deosebită este acordată juniorilor, rezervei de cadre a maeştrilor şi campionilor noştri. Tineretul se întrece în fiecare an în competiţii şi concursuri special organizate.

De grupul nostru s-a mai apropiat un luptător. Tovarăşul Sizii s-a oprit o clipă, apoi a spus:

— Vă prezint pe maestrul emerit al sportului Nicolai Belov.

Numele lui nu ne era străin. Nicolai Belov face parte din „vechea gardă" a luptătorilor sovietici. El se numără acum printre „bătrîni" dar continuă să lupte cu aceeaşi înflăcărare tinerească. De nenumărate ori campion al U.R.S.S., campion al Europei, pedagog şi antrenor, Nicolai Belov este omul dela care a învăţat o întreagă pleiadă de tineri luptători sovietici. Evoluţia sa în ţara noastră este un minunat prilej pentru luptătorii romîni de a-şi însuşi din tehnica şi experienţa acestui luptător de clasă mondială.

— Tovarăşe Sizii, v-am ruga să ne spuneţi ceva despre luptătorii ţării noastre. Ei vă sunt cunoscuţi. Aţi mai fost oaspetele nostru, apoi i-aţi văzut la Helsinki şi Neapole.

— In ţara dvs. sportul luptelor a făcut paşi mari înainte. Aceasta nu numai în privinţa răspîndirii în masă a acestei discipline cît şi în ceeace priveşte ridicarea tehnicii luptătorilor fruntaşi. Luptătorii romîni, atît individual, cît şi ca echipă, au atins o clasă europeană. La Neapole arbitrajul, uneori părtinitor, i-a privat de un succes şi mai mare. Dar viitorul le stă în faţă — a încheiat conducătorul lotului de luptători sovietici.

Valeriu CHIOSE

Viața A.R.L.U.S.

O sarcină însemnată

În întreaga țară se desfășoară seminariile recapitulative ale cursurilor populare de limba rusă. Această acțiune constituie un bun prilej pentru organizațiile A.R.L.U.S. de a-și mobiliza forțele spre a îmbunătăți învățămîntul de limba rusă, de a asigura însușirea mai temeinică de către elevi a materialului predat în lunile care s-au scurs, cît și clarificarea problemelor care n-au fost îndeajuns înțelese.

Desfășurarea cu succes a seminariilor recapitulative depinde în cea mai mare parte de măsurile ce au fost luate de către organizațiile A.R.L.U.S. pentru ridicarea la un nivel mai înalt a pregătirii și pentru sprijinirea lor mai eficace de către profesori.

Comitetul raional Cîmpina a luat din timp unele măsuri pentru ținerea seminariilor recapitulative. Planul de acțiune al comitetului raional pentru această perioadă cuprinde printre alte obiective: întărirea cursurilor rămase în urmă, activizarea comisiei de coordonare a învățămîntului popular de limba rusă precum și a comisiilor din cercuri. Deasemeni, mai prevede o largă activitate de popularizare a seminariilor prin diferite mijloace ale muncii cultural-politice de masă precum și formarea unor brigăzi de profesori și îndrumători voluntari care să urmărească și să îndrume procesul de învățămînt, munca organizatorică de pregătire și desfășurare a seminariilor, frecvența etc.

Atît activul raional, activul voluntar cît și colectivul de profesori au fost instruiți cu să cunoască problemele privind pregătirea și desfășurarea seminariilor, făcîndu-se totodată și o repartizare concretă a sarcinilor ce revin fiecăruia în asigurarea unei desfășurări corespunzătoare a seminariilor recapitulative. Așa, fiecare membru al biroului raional va urmări și va îndruma desfășurarea seminariilor într-un grup de cercuri.

Deasemeni, au fost instruiți președinții de cercuri, arătîndu-li-se sarcinile ce le revin în asigurarea unei bune organizări a seminariilor în fiecare cerc.

O atenție deosebită s-a acordat activizării comisiei raionale de îndrumare a învățămîntului popular de limba rusă. Într-o ședință a acestei comisii, care a avut loc la sfîrșitul lunii ianuarie, s-a analizat activitatea desfășurată pînă acum de către comisie. Pentru îmbunătățirea muncii pe care o desfășoară membrii acestei comisii, s-a propus organizarea unor brigăzi formate din activiști și profesori care să exercite un control sistematic asupra desfășurării seminariilor recapitulative, ajutînd cercurilor să asigure bunul mers al muncii, să ia măsuri pentru înlăturarea lipsurilor etc.

În unele cercuri s-au și luat unele măsuri pentru desfășurarea seminariilor. În primul rînd, s-a început cu activitatea de popularizare a importanței seminariilor recapitulative, folosindu-se în acest scop gazetele de perete, agitația dela om la om, emisiunile postului de radioficare etc. La cercul dela „Sovrompetrol"-Băicoi, muncitorul Pisiriș Haritон, elev la ciclul II, arată într-un articol la gazeta de perete a întreprinderii ce importanță are pentru el studiul limbii ruse, își exprimă bucuria de a-și vedea cunoștințele valorificate în cadrul seminariului recapitulativ. În încheiere, el îndeamnă pe toți elevii cursului să se prezinte cît mai bine pregătiți la seminarul recapitulativ. Articole asemănătoare au mai scris elevi ai cursurilor dela Energo Petrol-Trust, dela Uzina metalurgică Cîmpina etc.

O atenție deosebită se acordă cursurilor rămase în urmă, care sunt îndrumate să depună toate eforturile pentru a putea ține seminarul recapitulativ. Activiștii raionali, în deplasările lor pe teren, au urmărit și îndrumat munca cursurilor populare și în acest scop. O serie de cursuri rămase în urmă, ca cele dela rafinăria nr. 4, dela Ocolul Silvic și altele, țin acum cîte două lecții pe săptămînă. Grija organizatorilor seminariilor recapitulative este îndreptată și spre asigurarea posibilităților ca elevii să se prezinte la seminarii cît mai bine pregătiți. În acest scop, în multe cercuri au fost organizate grupe de studiu cu elevii mai slabi pregătiți. Aceste grupe sînt bine conduse de elevi fruntași sub directa supraveghere a profesorilor, fie chiar de către profesori. Asemenea grupe de studiu funcționează la Uzina metalurgică Cîmpina, la școala medie tehnică petroliferă nr. 2-Cîmpina etc.

În pregătirea seminariilor se învesc și inițiative care contribuie la ridicarea calității seminariilor. La cursul de ciclul III dela schela „Sovrompetrol"-Cîmpina, au fost organizate preseminarii. După ce au ajuns la lecția a 12-a, elevii s-au apucat să recapituleze materia. Ei au și făcut preseminarul primelor patru lecții. La acest curs frecventează muncitori, ingineri și funcționari; printre cei mai sîrguincioși elevi se află și directorul întreprinderii, Stelian Andreescu, care și-a însușit materialul predat, constituind un bun exemplu pentru ceilalți elevi. Cu aceeași rîvnă se pregătesc pentru seminarul recapitulativ și elevii cursului de ciclul I dela sfatul popular raional Cîmpina.

Deși în ceeace privește organizarea seminariilor recapitulative comitetul raional a luat unele măsuri bune, el nu a reușit însă să cuprindă toate problemele cerute de o temeinică desfășurare a acestei acțiuni. În lunile care s-au scurs, comitetul nu s-a interesat îndeaproape de activitatea unor cursuri ca cele din comunele Cornu, Mislea și Scorțeni, dela școala elementară de șapte ani de fete nr. 2-Cîmpina ș.a. Și aceasta, ca urmare a muncii slabe de îndrumare și control efectuată de activiștii raionali în această perioadă. Și nici în ultima vreme, în perioada de pregătire a seminariilor, aceste cursuri n-au fost îndrumate să dubleze numărul orelor, ca să ajungă la numărul de lecții cerut pentru ținerea seminariilor.

Comitetul raional Cîmpina a instruit insuficient birourile de cercuri în privința organizării și desfășurării seminariilor. Ca urmare, în cele mai multe cercuri sunt prea puțin popularizate seminariile, neglijîndu-se asemenea mijloace eficace ca: transmiterea de scurte articole la stațiile de radio-amplificare, organizarea de convorbiri cu elevii din diferite cicluri, publicarea unor articole în presa locală etc.

Un fapt și mai grav din munca comitetului raional este că nici pînă la începutul lunii februarie nu și-a alcătuit un grafic precis de organizare a seminariilor. Lipsa unui asemenea grafic duce la lipsa de planificare a muncii. Acest lucru atrage după sine imposibilitatea participării la seminarii a brigăzilor de activiști și a membrilor comisiei de coordonare, cu alte cuvinte lipsesc cercurile de sprijin tocmai în perioada cînd se duce o acțiune atît de importantă.

Aceste lipsuri pot fi și trebue lichidate neîntîrziat.

Atît activul raional, cît și activul voluntar antrenat în munca de îndrumare și control au datoria să facă totul pentru a asigura desfășurarea în cît mai bune condițiuni a seminariilor recapitulative. În această muncă trebuie antrenată comisia de coordonare, stabilindu-se sarcini precise fiecărui membru din comisie.

E necesar, deasemeni, să se asigure un sprijin mai eficient din partea secției de învățămînt a sfatului popular raional, care să îndrume profesorii să ducă o luptă susținută pentru calitatea seminariilor.

Comitetul raional A.R.L.U.S. Cîmpina are datoria să facă totul ca seminariile recapitulative să constituie un pas important în intensificarea activității cursurilor populare, în stimularea interesului elevilor pentru învățămîntul limbii ruse. Activul raional trebuie să lupte necontenit pentru a asigura desfășurarea la un nivel înalt a seminariilor recapitulative ale cursurilor populare de limba rusă.

Maria GROSU

Cartea sovietică, prieten nedespărțit în muncă

Mulți ani s-au scurs decînd lucrez ca muncitor cismar. Am împlinit de curînd 50 de ani, dar deabia în ultimii ani am simțit adevărata bucurie a muncii. Știu că pantofii, ghetele sau bocancii pe care îi lucrez sînt destinați oamenilor muncii și familiilor lor, și de aceea mă străduiesc ca din mîna mea să iasă încălțăminte comodă, frumoasă și ieftină. Căutînd noi și noi mijloace de îmbunătățire a muncii, am descoperit un prieten de care nu mă mai pot despărți: cartea sovietică. Puține cărți am citit înainte vreme. Cui pe timpul burgheziei îi păsa dacă cismarul Nicolae Florea știa măcar să citească!

Am început să citesc deabia după 23 august 1944, cînd oamenilor muncii le-au fost deschise larg porțile spre cultură. Așa m-am împrietenit cu cartea sovietică, de care astăzi nu mă mai pot despărți. Multe învățături prețioase pentru munca mea am aflat din aceste cărți. Dac-ar fi să vorbesc doar de „Brigada de calitate" scrisă de stahanovistul Al. Ciutchih, și tot ar fi deajuns.

Studiind această lucrare, am aflat ce trebue să fac pentru a asigura calitatea superioară a produselor. „Experiența noastră în producție pentru economii complexe", cartea cunoscutei stahanoviste Lidia Corabelnicova, m-a convins cît sînt de importante economiile pentru a se ajunge la belșugul de produse.

Una din cărțile de literatură sovietică dela care păstrez o puternică impresie, este romanul „Pămînt desțelenit" scris de marele scriitor M. Șolohov. Cînd am citit această carte am simțit că înaintea ochilor mei se desfășoară viața însăși. Din acest roman mi-am dat seama și mai bine că noi muncitorii dela orașe, avem datoria să arătăm fraților noștri țărani muncitori, calea luminoasă spre o viață îmbelșugată și fericită.

De multe ori, mergînd prin raionul Oltenița, am stat de vorbă cu țăranii muncitori din comuna Spanțov. Eu arătam țăranilor că piedicile și greutățile care mai există, vor fi înlăturate cu sprijinul partidului.

Mare mi-a fost bucuria cînd am aflat mai pe urmă, că mulți din acești țărani muncitori au făcut cereri pentru a se înscrie în colectivă.

Cartea sovietică ne mărinează permanent în lupta pentru construirea socialismului.

Nicolae FLOREA
stahanovist, fabrica de încălțăminte „Chirov"-București

„Neamul Jurbinilor" în discuția muncitorilor dela șantierul naval Constanța

Comitetul A.R.L.U.S. dela șantierul naval din Constanța, a organizat recent o discuție asupra romanului „Neamul Jurbinilor" de scriitorul sovietic V. Cocetov.

Peste cîteva sute de ingineri, tehnicieni și muncitori au ascultat prezentarea cărții făcută de tov. Ion Roșu, președintele comitetului A.R.L.U.S.

Tînărul stahanovist Gh. Enciu a înfățișat chipul tînărului Alexei Jurbin, a cărui sete nestinsă pentru învățătură constituie un model de urmat de către orice tînăr.

Au mai luat cuvîntul trasatorul Petre Obagiu, modelarul Ion Ciucodeică și alții care au arătat ca, în lumina romanului „Neamul Jurbinilor", ei au înțeles mai bine cum trebue să muncească pentru a da un randament sporit.

După încheierea manifestării, pe șantier au fost difuzate numeroase exemplare din romanul „Neamul Jurbinilor".

Gh. FURTUNĂ
corespondent voluntar

Succesele strălucite ale tinerilor șahiști sovietici

— Cel de al XXI-lea campionat de șah al U. R. S. S. —

O lună încheiată, între 8 ianuarie și 8 februarie, s-a desfășurat la Kiev, capitala R.S.S. Ucrainene, cel de-al XXI-lea campionat de șah al Uniunii Sovietice.

În tot acest răstimp, amatorii de șah din toată lumea au urmărit cu cel mai mare interes desfășurarea acestei tradiționale competiții, care a reunit în fața tablelor de șah douăzeci dintre cei mai reprezentativi jucători de șah ai Uniunii Sovietice.

De mulți ani, campionatele de șah unionale au ajuns la un nivel atît de ridicat încît pot fi puse alături de cele mai mari turnee internaționale. Alături de fruntașii șahului sovietic iau parte întotdeauna o serie de jucători tineri, care asaltează cu dîrzenie și ambiție primele locuri. Și nu odată marii maeștri au fost siliți să se recunoască învinși în fața noilor forțe care se ridică. Campionul modinal, M. Botvinik, nu s-a putut clasa decît pe locul cinci în campionatul al XIX-lea (1951), mari maeștri de prima forță ca Smislov (actualul candidat la campionatul lumii), Keres, Bronștein, Bolesiavski n-au putut ieși întotdeauna învingători în lupta grea pe care o reprezintă finala campionatului U.R.S.S. Rezultatele acestea confirmă tăria concursului și justifică interesul pe care-l stîrnește în lumea șahului întrecerea fruntașilor șahului sovietic..

Finala campionatului de anul acesta, al XXI-lea, a confirmat în totul așteptările șahiștilor. De data aceasta numărul marilor maeștri participanți a fost mai mic, datorită faptului că mulți dintre ei au trebuit să se odihnească după efortul marelui turneu al candidaților la campionatul lumii (care a avut loc în toamnă în Elveția), urmînd să ia parte la alte competiții importante. Astfel, Vasili Smislov va începe la 16 martie matchul pentru campionatul mondial cu M. Botvinik, alți mari maeștri urmează să joace la marele turneu internațional care va avea loc la București începînd dela 20 februarie.

Datorită participării unui număr foarte mare de jucători tineri (în frunte cu Korcinoi, care n-are decît 20 ani), întrecerea sportivă a fost vie dealungul întregului turneu. Lupta pentru primele locuri a fost aprigă și fiecare dintre cele 19 runde jucate a dat loc la partide viu disputate, al căror rezultat a fost adeseori surprinzător.

În primele runde, lupta pentru întîietate a fost dominată de duelul spectaculos între doi jucători din Leningrad: Furman și Korcinoi, duel care a culminat în partida jucată în runda 7-a. A fost într-adevăr o clocnire spectaculoasă, în care adversarii și-au pus în joc toată inventivitatea și puterea de luptă. După o serie de complicații deosebit de interesante, partida aceasta s-a terminat remiză, ceeace a permis celorlalți concurenți să se apropie de primele locuri. După runda 8-a, un grup compact de jucători se afla în fruntea clasamentului: Furman, Korcinoi, Averbach, Petrosian, toți cu $5\frac{1}{2}$ puncte.

Din acest moment, lupta a devenit mult mai strînsă. Furman a ieșit din plutonul fruntaș, fiind înlocuit de marele maestru Taimanov și de maestrul Lisițin. Rezultatul fiecărei partide începe să aibă o importanță tot mai mare și deaceea numărul remizelor a crescut. Totuși, dealungul ultimelor șase runde, cursa pentru primul loc a fost reluată cu și mai mare intensitate și toți jucătorii din plutonul fruntaș au realizat scoruri remarcabile, dacă ținem seama de rezistența dîrză ce li s-a opus. Marele maestru Iuri Averbach s-a dovedit cel mai tenace. Cu $4\frac{1}{2}$ puncte din ultimele 7 partide, el și-a asigurat primul loc încă înainte de disputarea ultimei runde, în care urma să se întîlnească cu principalul său concurent,

Iuri Averbach, noul campion de șah al U.R.S.S. pe anul 1953.

Korcinoi. Această ultimă partidă s-a terminat remiză și astfel Averbach a cîștigat campionatul cu 14 puncte (din 19 posibile), scorul cel mai ridicat înregistrat în ultimele 6 campionate unionale. Korcinoi a rămas pe locul 2 cu $13\frac{1}{2}$. Pe locurile următoare s-au clasat, în ordine, marele maestru M. Taimanov cu 13, maestru G. Lisițin cu $12\frac{1}{2}$, marele maestru Tigran Petrosian cu $12\frac{1}{2}$, etc.

Noul campion de șah al U.R.S.S., Iuri Averbach, este un nume bine cunoscut șahiștilor. Deși nu are decît 31 ani el a luat parte pînă acum la numeroase concursuri, obținînd succese dintre cele mai remarcabile. Încă din 1938 cînd ia parte la finala campionatului unional al copiilor (și ocupă primul loc), Iuri Averbach este în mijlocul activei vieți șahiste a Moscovei, incontestabila capitală a șahului mondial. În 1943 Averbach obține titlul de maestru, în campionatul Moscovei, iar în 1948 ia parte pentru prima oară la finala campionatului unional, clasîndu-se pe locul 13, (după ce în preliabil cîștigase una din grupele semifinale). În 1949—1950, Averbach cîștigă campionatul Moscovei, iar în al XIX-lea campionat unional (1951) se clasează pe locul 6-8 (la egalitate cu marii maeștri Bronștein și Taimanov) cîștigînd astfel dreptul de a participa la turneul inter-zonal pentru campionatul mondial. La acest mare concurs, Averbach a jucat excepțional și s-a clasat pe locul 5—8 (la egalitate cu marii maeștri: Stahlberg, Szabó și Gligorici), calificîndu-se astfel pentru turneul candidaților la campionatul mondial. El a trecut cu succes acest examen, ocupînd locul 10-11 la egalitate cu marele maestru Boleslavski și înaintea unor mari maeștri de talia lui Szabó, Euwe, Stahlberg.

De remarcat este faptul că la turneul candidaților, Averbach a făcut cel mai bun rezultat (alături de Kotov) împotriva primilor 7 clasați, cîștigînd la Keres și Najdorf și pierzînd o singură partidă din cele 14 jucate împotriva lor.

Victoria lui Iuri Averbach în finala campionatului U.R.S.S. nu este deci surprinzătoare. Ea reprezintă cel mai mare succes al acestui șahist, a cărui forță a crescut treptat în mediul șahist atît de ridicat al Moscovei. Astăzi, Averbach este unul dintre cei mai buni șahiști din lume și, fără îndoială, ne putem aștepta să realizeze și alte performanțe de valoare.

Dintre rezultatele celorlalți participanți care s-au clasat în primele locuri, trebuie subliniată excepțională performanță a foarte tînărului student din Leningrad, V. Korcinoi, care și-a îmbunătățit anul acesta succesul de anul trecut: dela locul 6 s-a ridicat la locul 2. Remarcabil a fost în special jocul său îndrăznet, complicat, plin de subtilități tactice. Korcinoi a fost „eroul" acestui campionat: de cele mai multe ori învingător, de puține ori învins, Korcinoi a imprimat concursului atmosfera de luptă încordată care l-a caracterizat pînă la sfîrșit. Korcinoi este reprezentantul tipic al tinerei generații de șahiști care s-a ridicat în ultimii ani în Uniunea Sovietică.

Marii maeștri Taimanov și Petrosian au jucat poate cu mai puțină energie decît de obicei, dar tehnica lor excelentă le-a permis să ocupe totuși locuri de frunte în clasament. Un succes de seamă a obținut cunoscutul maestru G. Lisițin, care de cîțiva ani n-a mai luat parte la finala campionatului unional. Marele maestru Gheller n-a fost în forma sa cea mai bună, fiind depășit de maeștri Nejmetdinov și Holmov.

Ca și precedentele campionate unionale, al XXI-lea campionat al U.R.S.S. a confirmat progresele neîncetate pe care le înregistrează șahul sovietic. Cadrele de jucători de mare forță, care reprezintă cu atîta succes Țara Sovietelor în întîlnirile internaționale, se completează mereu cu noi jucători. În 1949 a apărut Gheller, în 1950 Petrosian, în 1951 Taimanov iar acum Korcinoi.

Mișcarea șahistă sovietică, ai cărei reprezentanți dețin astăzi întîietatea mondială, atinge mereu noi culmi ale măiestriei. Campionatele unionale constituie un fel de verificare anuală a progreselor înregistrate, o verificare a creșterii nivelului general al șahiștilor sovietici, ocazie minunată pentru jucătorii ce se ridică de a înfrunta în mod direct pe marii maeștri.

Al XXI-lea campionat de șah al Uniunii Sovietice înseamnă pentru iubitorii de șah din țara noastră, ca și din lumea întreagă, o nouă ocazie de a rejuca partide frumoase, de a se cufunda în analiza combinațiilor măestre, de a învăța din valoroasa experiență a celor mai buni șahiști din lume.

S. SAMARIAN
candidat de maestru

Pe urmele materialelor publicate în „Veac Nou"

„DIN ACTIVITATEA CASEI PRIETENIEI ROMANO-SOVIETICE"

Sub titlul de mai sus, „Veac Nou" nr. 2 din 6 ianuarie a publicat un articol în care colectivul Casei Prieteniei era criticat pentru o seamă de lipsuri în activitatea sa.

În scrisoarea de răspuns adresată redacției se spune că, în urma analizării articolului, colectivul și-a însușit criticile ca fiind întemeiate.

Pentru a se da amploarea cuvenită serilor literare, s-a prevăzut în planul pe tr. I/954 un număr mai mare de asemenea manifestări, în afară de cele bilunare destinate studenților. În ce privește ridicarea nivelului politic, ideologic și cultural, colectivul este încadrat în variate forme de învățămînt ca, de pildă, studiul individual, Cursul scurt de istorie a P.C.U.S. etc.

Colectivul Casei Prieteniei — se arată în scrisoare — consideră că, analizarea periodică a activității sale în coloanele „Veacului Nou", constituie un sprijin important în îmbunătățirea muncii.

„CÂND LIPSEȘTE ÎNDRUMAREA ȘI CONTROLUL ÎN MUNCA ACTIVIȘTILOR"

În numărul 3 din 1954 al gazetei noastre s-a publicat articolul „Cînd lipsește îndrumarea și controlul în munca activiștilor", în care se critica formalismul manifestat de unii membri ai biroului regional A.R.L.U.S. Craiova, în instruirea activului.

Răspunzînd redacției, comitetul regional arată că își însușește critica și că articolul a fost prelucrat recent într-o ședință cu activul regiunii și secretarii comitetelor raionale, urmînd să fie discutat și în cadrul birourilor raionale. Printre măsurile menite să ducă la înlăturarea deficiențelor în munca de instruire a activiștilor, se numără și întocmirea instructajelor pe baza prevederilor făcute de secții; instructajele vor fi urmate de seminarii, iar la îmaplorerea activiștilor de pe teren se va analiza munca depusă.

În scopul ridicării nivelului politic, ideologic și cultural al activiștilor, s-au luat măsuri pentru încadrarea lor în diverse forme de învățămînt.

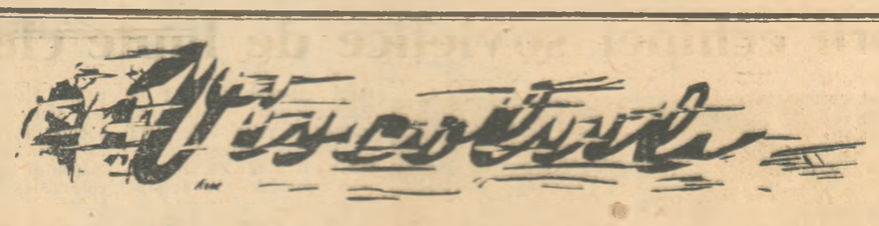

Fragment din romanul „Drumul spre ocean"

de Leonid Leonov

„Drumul spre ocean", roman apărut în prima ediție în 1936, zugrăvește unele aspecte ale construirii socialismului în U.R.S.S. Cu marea lui putere de înfățișare a caracterelor umane, Leonid Leonov arată în această carte a sa, paralel cu prefacerile sociale, transformările ce se petrec în firea oamenilor, arată cum cresc oamenii în procesul muncii de construcție socialistă.

Fragmentul de mai jos este o parte din capitolul „Viscolul", în care autorul arată cum un grup de tineri muncitori, în condiții atmosferice deosebit de grele, fac tot ce le stă în putință numai ca trenul condus de ei să-și poată face drum prin nămeți și viscol.

...De data asta pornea la drum fără nicio solemnitate. Echipa lui Saifulla își aștepta demult șeful. Conducerea locomotivei nu devenise încă pentru ei o meserie: încărcătura suplimentară îi măgulea; ea dovedea cîtă nevoie aveau oamenii de munca lor. Apoi, tustrei erau la vîrsta cînd omul se mai simte dator să-și încerce mereu forțele. Ei nu cunoșteau povîrnișuri: acesta al căii ferate, iar Protokitov nu le dăduse un îndrumător-mecanic pentru mărfare, fiindcă Ceremșanskul nu avea decît doi îndrumători și amîndoi erau în cursă. Băieții se sui grăbiți pe locomotivă, pătrunși de acest mare și chiar plăcut simț al răspunderii. Era ora 18.20. Saifulla luă cîrja — convențională instrument metalic cu inel — pentru agățarea din mers a trenurilor și fluieră strident.

Cuprinse totul cu o privire fugară, sucî manivela și întoarse regulatorul peste trei dinți. În clipa aceea, lichidul din aparatele săltă, și pe vatră izbucni flacăra, iar fumul gros se prelinse în snopi de culoarea aluatului, înapoi, spre depou. Plăcile de fier de sub picioare începură să se cutremure, și gara, cu luminițele și zgomotele ei de seară — se mistui undeva, în trecut. Steaua verde a semaforului pluti, îmbietoare, pe deasupra capetelor... Ca să respecte orarul, distanța dintre primele două stații trebuia străbătută în douăzeci și șapte de minute. Locomotiva era minunată, și în cabina de conducere nu se făcea curent ca de obicei. Cinci oameni ar fi putut aprinde țigările aici dela același chibrit. Și Saifulla se gîndea chiar de pe acum ce să-i spună Katiei despre locomotiva lui după cea de a patra cursă.

Trei inși luau parte la cursa asta, care avea să rămînă în analele Ceremșanskului. Ajutor era Victor Reșotkin, și îi se părea ciudat să-ți închipui că micuța și fragila Katia — avea un frate atît de voinic și de grozav, care deabia începea sub acoperișul de fier al cabinei. Se vedea că se bărbierise înainte de plecare: o tăietură de pe buză și-o lipise cu o bucățică de hîrtie... Fochist era același Skuriatnikov, care ținuse locul unei întregi orchestre în noaptea demnă de amintire dela Mahub-ebi. Bătrînul ăsta, în ciuda tinereții lui, cutreierase mai toate uzinele regiunii și fîrea sa visătoare îl alungase de peste tot. Omul avea un păcat: cînd îl apuca dorul de hoinăreală, părăsea lucrul și nici rămas bun nu-și lua. Îndrăgostit de flăcări, se pare că rătăcitorul își găsise abia aici adevărata sa chemare, pentrucă putea să colinde lumea „cu rugul la subțioară", după cum își lămurise chiar el patima. Era plăcut, ba chiar instructiv să călătorești în tovărășia lui... În cursele lungi, avea obiceiul să-și depene amintirile cu glas tare, pînă ce mecanicul începea să-l ia în rîs.

Tot așa și acum. Abia trecuseră de Barmaleevo, că flăcăul își aminti de vremea cînd era pompier în Kaluga. Și la urma urmei, cine altul să vorbească despre foc, dacă nu pompierul!...

Dar Saifulla n-avea chef să asculte descrierea bătăliilor cu flăcările. Pe linia asta, spre Sarzan și mai departe, către Mias, nu călătorise decît de două ori, și atunci cu ajutor. Temîndu-se să nu scape din vedere indicațiile mărunte de pe linie, scoase capul afară, și deodată, se topiră toate vorbele, toate sgomotele. Vîntul îl lovi în obraz. La început nu zări nimic; numai luminile portocalii țeșeau săltînd din coș și alergau pe întinsul de zăpadă al terasamentului. Mai tîrziu, desluși tresăltările de valuri ale cîmpiei înnecate în negurile nopții. Zăpada se juca și se sbenguia printre tufe și ierburi. Peste vreun sfert de ceas, jocul pieri. Saifulla își aminti că harta indică în locul acela o înclinare de teren. Fără să-și întoarcă ochii trase de fringhiuță, dînd un semnal prelung ca să atragă atenția echipei de frînari: acum era mai multă zăpadă și poate că va fi nevoie de frîne. Aproape în aceeași clipă, echipa de însoțitori îi semnaliză, din mers, agitînd șapte felinare albe, după numărul frînelor din garnitură. Totul era în ordine. Saifulla trase peste obraz clapa stîngă a căciulii, ca să nu-l biciuiască vîntul și scoase din buzunar un măr înghețat, din cele aduse de maică-sa. Mărul mirosea plăcut a fîn. Din coaja străpunsă de dinți țîșni o zeamă dulceagă și grăunțoasă.

Se gîndi că mamă-sa venise tocmai la timp. După obiceiul bătrînesc al respectului față de părinți — obicei pe care nu-l schimbase nimeni — trebuia să-i arate ce mireasă își alesese. Bibi-Camal e o femeie cumsecade. (El își aduse aminte numaidecît de brațele ei ridicate și de căldura bătrînească, plină, a îmbrățișărilor materne. Să se mai liniștească nițel și s-o compare pe Katia cu sălbăticiunea aceea mîndră și neștiutoare de carte. Desigur, Katiei îi va fi greu să stea de vorbă cu bătrîna, care nu știa rusește. „Numai dac-ai vedea-o, ai intra singură în umbră, față de ieri!" Se feri să-i, rostească numele, de parcă acesta ar fi avut puterea să deslănțuie o furtună sau să-l facă să se îmbolnăvească din senin; oricum, numele ăsta întuneca sinceritatea bălatului față de Katia. În decursul ultimului an (atîta se scursese de cînd purta în buzunar scrisoarea din Aldermeș înainte de a i-o fi arătat lui Peresipkin) numele Mariamei îl urmărise pretutindeni, înnăbușindu-i bucuriile, prevestind nenorociri și amărîndu-i pînă și îmbucăturile pe care le băga în gură. Saifulla se mai gîndi cu groază la ceeace s-ar petrece, dacă ea, călcîndu-și mîndria în picioare, s-ar repezi pînă la Ceremșansk. Va veni de o mie de ori mai străină și mai frumoasă decît altădată. Îl va întreba zîmbind și desgolindu-și dinții negri, de culoarea agatelor (pe semne că acolo femeile își mai vopsesc și acum dinții, după vechiul obicei, ca să pară mai feminine și să albă mai mult farmec).

„Nu te bucuri de mine, Saifulla?"

Jignită de spaima lui, îl va săgeta cu privirea și îi va întinde scrisorile pe care le ascunsese de mîinile geloase ale tatălui ei. Și-i va spune: „Ia-le, sunt scrise de tine; nu te rușina. *Ut alsin atarnê*, dă-le pradă focului".

Deodată i se făcu frig și repezi mîna în sus, de parcă ar fi vrut s'o alunge pe Mariam:

„Piează, Mariam, *fugal*, să pieri din ochii mei!"

Mîna îi rămase așa cîteva clipe. Cînd și-o trase înapoi, era albă. Saifulla se miră. Nici nu băgase de seamă cînd începuse asta. O ninsoare deasă, moale, venea în întîmpinarea locomotivei. Vîntul se întețise; în conurile de lumină ale farurilor se legăna vălmășagul de fulgi. Saifulla ridică o sprînceană și, încordîndu-și auzul, căută să controleze mașina după sgomotul ei. Nu auzea nimic deosebit; numai vîntul șuiera ușor prin fluierul locomotivei, și o bucată de pînză se lovea ritmic de tabla acoperișului. Se sperie puțin numai la gîndul că trebuia să urce panta blestemată a Sarzanului în toiul vijeliei; socotind după timp, mai avea pînă acolo vreo treizeci de kilometri. Meșterii mai bătrîni din Ceremșansk rideau, spunînd, că dreptul de a te numi mecanic se cîștigă abia de partea cealaltă a povîrnișului. (Dar moșnegii făceau aluzie la altceva; nu se lăsaseră de vechiul obicei de a vizita circiumioarele Sarzanului de peste deal). Ninsoarea nu-l înspăimînta pe Saifulla; după regulament, în astfel de împrejurări avea dreptul să desprindă locomotiva și să lupte numai cu ea împotriva nămeților... Întoarse capul spre al său. Skuriatnikov ședea jos ca și cu două ceasuri în urmă și descria în culori vii incendiul din Kaluga.

— Hei, dă-i drumul! — strigă Saifulla.

Fochistul sări de pe scăunel; dealtfel sfîrșise de povestit ce era mai însemnat. Omului ăstula îi plăcea să plece fără să-și la rămas bun și, tot așa, îi plăcea să-și întrerupă povestirea la jumătate... Începu să arunce cărbuni pe foc și, aplecîndu-se de dogoare cu lopata, privea aproape cu dragoste jocul flăcărilor. Skuriatnikov putea să-și dea seama numai după nuanțele și jocul flăcărilor, dacă porțiile de combustibil erau îndestulătoare: gheena aceea cerea tot mai multă și mai multă hrană. Echipa mergea să cucerească povîrnișul Sarzanului și fără îndoială că lumea întreagă îi urmărea acum cu răsuflarea tăiată!... Fochistul se urcă pe tender; dar nu apucă să scoată nici zece lopeți că vijelia albă îl aruncă înapoi, în cabină. Skuriatnikov începu să gîfîie; se sprijini în coada lopeții și prinse a răsufla ca peștii, cu gura larg deschisă; zăpada îi intrase în urechi.

— Te pomenești că nu mai poți să respiri? — îl luă peste picior Reșotkin, un flăcău vînjos, uriaș, pe care slăbiciunea altora îl făcea totdeauna să rîdă.

Fochistul strînse din umeri cu un aer de vinovăție. Oricîteori descoperea că există forțe mai presus decît focul său, i se părea ciudat. El respecta focul, pentrucă-i văzuse de atîtea ori isprăvile mărețe...

— Minunată treabă! Îmi arde sufletul, și picioarele mi-s reci ca ghiața! — răspunse fochistul și, înfuriat, sări din nou pe tender.

Înjura ca și cum înjurăturile l-ar fi ajutat să cîștige bătălia împotriva viforului. De sus, se prăvăli o altă movilă de cărbuni înghețați. Dar și de data asta lupta nu dură mai mult de trei minute. Skuriatnikov se întoarse turburat, fără șapcă și alb tot de zăpadă. Părul îi ședea ca unui drac — țeapăn și sălbatic, ridicat de viscol.

— Uite, mi-a luat șapca, — bombăni el, frecîndu-și pleoapele și lingîndușî zăpada murdară de pe buze. Și aș mai fi purtat-o!

Pe urmă începu să-și hrănească focul din belșug. Așa cum se apropia cu capul de ușa cuptorului, aținînd focul, se putea crede că omul stă de vorbă cu flăcările, că le mărturisește necazurile. Pete negre, pline de minie, se mișcară deodată în inima jarului. Printr'o crăpătură a acoperișului se zări cum din horn porneau șuvoaie aurite de scîntei, înnecîndu-se în beznă...

Băieții erau veseli, în ciuda viscolului. Lui Reșotkin îi părea chiar rău că nu e cu ei și Peresipkin să le cînte, în versuri, aventura. Și iarăși nu se îndoiau că vor birui cei trei zeci de kilometri primejdioși. Echipa nu simțise niciodată pînă atunci cu mai multă putere sănătatea metalică a locomotivei... Urcușul începu. Saifulla dădu două semnale scurte, pentru frînari. Scoase capul afară, căutînd să desprindă din întuneric conturul scobiturii. Acum își dădea seama și de zăpada cea multă și de greutatea povîrnișului; din cînd în cînd, roțile se învîrteau pe loc; fumul din cuptor se amesteca în horn, cu aburii.

— ...Dă-i înainte! — porunci Reșotkin în locul șefului.

...Nu se putea desluși nimic; nu se mai vedeau nici șinele, nici terasamentul. Sau, mai bine zis, ochiul vedea tot ceeace-și închipuia mintea neliniștită. Farurile erau astupate cu zăpadă și nu luminau aproape deloc. Se părea că locomotiva aleargă orbește printr'un nămete urlaș și învolburat. Dacă însă îți scoteai trupul pe jumătate din cabină, puteai să zărești nelămurit două-trei vagoane, albe și rotunjite de ninsoare. Dar toate astea nu erau decît imagini ale închipuirii, care neavînd niciun punct de sprijin, își puteau lua sborul după voie. Ea desena pe ecranul acesta, care luneca în urma lor, ba o căsuță, ba un om, ca să le șteargă apoi într'o clipită. Și dacă mecanicul ar fi ascultat mai cu luare aminte, ar fi deslușit, departe, în mijlocul pustietății de zăpadă, cîntecul singuratic al Mariamei... Ah, Saifulla recunoștea vocea ei curată și simplă. Refrenul îl ducea pe Saifulla undeva, dincolo de hotarele nopții, pe tărîmul fantomatic al vedeniilor, al bucuriilor și al spaimelor copilărești. Și, iată, vechiul basm îl trecea din nou pe dinaintea ochilor orbiți, iar urletul viscolului căpăta acum un înțeles cu totul nou.

Saifulla o întrebă cu glas tare, posomorîndu-se:

— Mă blestemi, neagră și rea Mariam?

Dar acum, nu plăcutul refren al lui Hasan îl răsunà în urechi, ci un îngrijorător sgomot metalic. Garniturile pentru Sarzan erau lungi și zăpada zăcea în troiene pe linie. Mașina patina și toți trei priveau îngrijorați învîrtirea neputincioasă a roților. Se vedea că ajunseseră în vîlceaua Șamaevului. De o parte și de alta se năpustea vijelia, ca într'un tunel, iar viscolul căpăta proprietăți materiale. Skuriatnikov scoase capul afară, dar și-l trase numaidecît îndărăt, de parcă l-ar fi lovit o măciucă în creștet. Toți se gîndeau cu groază la ceeace se va întîmpla cînd cele șaptezeci și cinci de vagoane îi vor împinge din spate la vale.

— Nisip, hei! — strigă Saifulla și răsuci regulatorul pînă la refuz.

Skuriatnikov smulse sîrma din loc, dar nisipul nu voia să curgă sub roți. Locomotiva patina pe loc. Și îndată înțelese că nisipul nu e bun de nimic. Reșotkin sări pe platforma locomotivei fără să mai aștepte ordinul. Îl întîmpină un vuiet învălmășit — parcă șuiera cineva în același timp într-o mie de stîlce goale — și ninsoarea, ninsoarea deasă... Fulgii mari se izbeau de corpul înfierbîntat al locomotivei, apoi se topeau, scurgîndu-se jos și înghețînd acolo din nou. Temîndu-se de îngheț, Skuriatnikov hrănea mereu vîlvătaia. Mănunchiuri de scîntei ieșeau pe coș; era singura lumină de care se putea bucura Reșotkin. Băiatul își făcu vînt și dintr-o sărîturâ se agăță cu mîinile de cătei cutiei cu nisip — cum le zicé șuruburilor care o țin închisă. Deodată, își simți palmele calde și lipicioase; mai tîrziu pricepu că i se jupuise pielea. Cizmele îi alunecau de pe cazan. Atunci își adună puterile și încălecă mașina. ...Trebuia să desfacă neapărat cătei care nu voiau să se deșurubeze. Capac

Noile victorii ale oamenilor sovietici

Cu un sentiment de caldă bucurie au luat cunoştinţă oamenii muncii din lumea întreagă de comunicatul Direcţiei Generale de Statistică de pe lîngă Consiliul de Miniştri al U.R.S.S. cu privire la rezultatele îndeplinirii planului de stat pe 1953. Fiecare cifră, fiecare rînd al acestui comunicat vorbeşte despre marile victorii obţinute de oamenii sovietici în anul care a trecut, arată cu putere că prima şi cea mai importantă grijă a Partidului Comunist şi a Guvernului Sovietic este ridicarea permanentă şi sistematică a nivelului de trai al poporului, satisfacerea cît mai deplină a nevoilor lui materiale şi culturale.

Îndeplinirea planului pe 1953 cu 101 la sută este rod al muncii întregului popor sovietic. Milioanele de muncitori, colhoznici şi intelectuali sovietici, însuşindu-şi politica partidului ca o expresie a propriilor lor interese şi năzuinţi, au muncit cu însufleţire, cu pricepere, cu o nemaiîntîlnită forţă creatoare.

Spre deosebire de ţările capitaliste — unde străduinţa oamenilor muncii sporeşte doar profiturile exploatatorilor, în Uniunea Sovietică produsul muncii este folosit în întregime pentru satisfacerea nevoilor obşteşti sau individuale ale membrilor societăţii.

În această pagină înfăţişăm cîteva aspecte ale minunatei înfloriri a economiei sovietice.

Continua dezvoltare a forţelor de producţie în U.R.S.S.

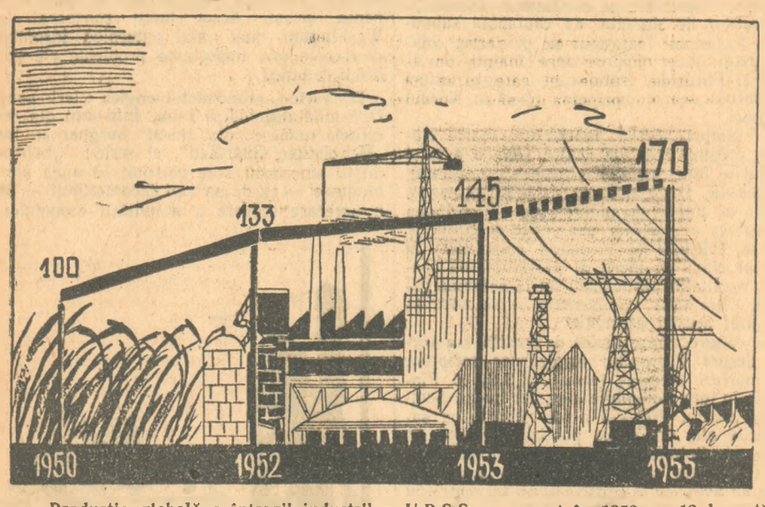

Producţia globală a întregii industrii a U.R.S.S. a crescut în 1953 cu 12 la sută în comparaţie cu 1952, şi cu 45 la sută în comparaţie cu 1950. Aceasta înseamnă că sarcina prevăzută în cel de al 5-lea plan cincinal cu privire la creşterea producţiei industriale este îndeplinită cu succes.

Sporesc mărfurile de consum popular

— În anul 1953, industria sovietică producătoare de mărfuri de larg consum a pornit pe calea unei rapide dezvoltări. Faţă de anul 1952, a sporit între 105—178% producţia de ţesături de bumbac, în, lînă şi mătase; s-au produs cu 104% mai multă încălţăminte, cu 103—116% mai multe tricotaje.

— A crescut considerabil producţia de mărfuri de consum popular în ramurile industriei grele şi ale industriei de construcţii de maşini grele, mai ales în a doua jumătate a anului 1953. Producţia de ceasornice a crescut în a doua jumătate a anului 1953 cu 29% în comparaţie cu perioada corespunzătoare a anului 1952, producţia de biciclete — cu 22%, aparate de radio — cu 62%.

— Succese însemnate a obţinut şi industria alimentară. Astfel, producţia de peşte a crescut cu 103%, de carne, cu 112%, de mezeluri cu 116%. S-au produs grăsimi vegetale şi animale, produse lactate şi brînzeturi cu 103—124% mai multe decît în 1942, cu 112% mai mult zahăr, cu 109% mai multe produse zaharoase.

Mari creşteri, variind între 106 şi 124%, s-au înregistrat la producţia de conserve, ceai, săpun, ţigări, vin, bere.

— Este semnificativă lărgirea considerabilă a producţiei acelor mărfuri care se bucură de cererea sporită a populaţiei. Mari creşteri au realizat, astfel, producţia de ţesături de bumbac cu desene în colori, de lînă pură pieptănată, de ţesături de mătase din fibre artificiale, de încălţăminte de lux, conserve de carne, lapte condensat, producţia de torturi, prăjituri, cake-uri, bomboane fondante şi clocolată ş. a.

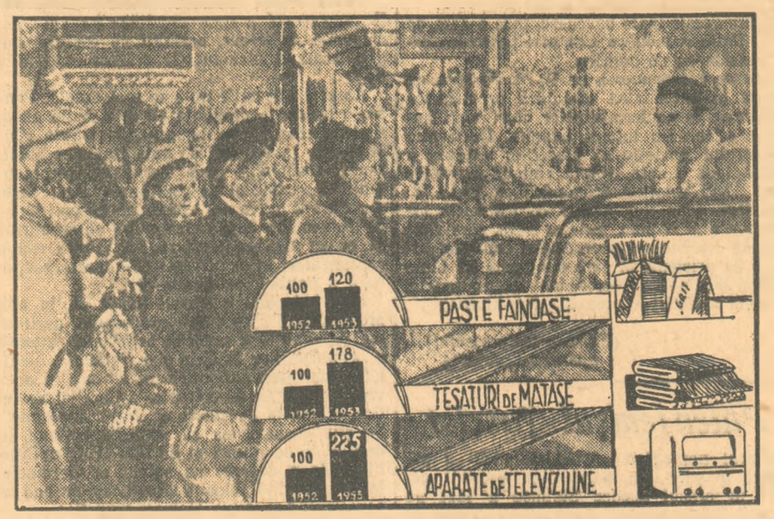

Noua înflorire a agriculturii

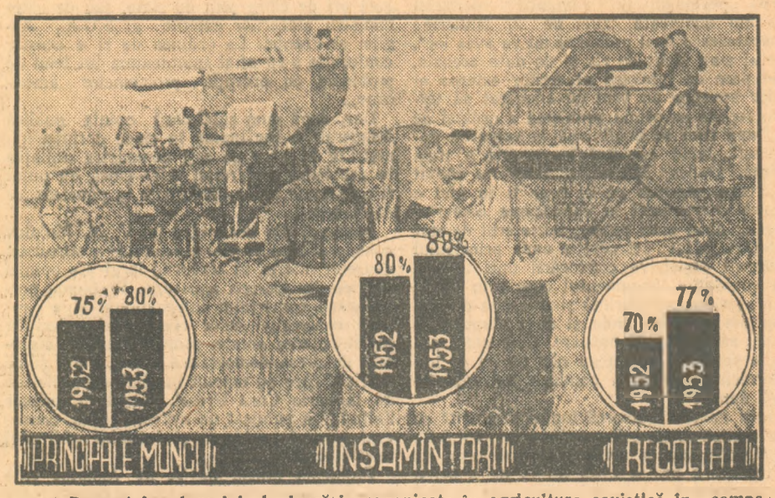

Procentul volumului de lucrări mecanizate în agricultura sovietică în comparaţie cu anul 1952.

Agricultura sovietică producătoare de alimente pentru populaţie şi de materie primă pentru industria uşoară şi alimentară, a pornit în anul 1953 pe calea unui avînt rapid.

Suprafeţele însămînţate în vederea recoltei din 1953 au sporit faţă de 1952 cu 1.400.000 ha. Au fost extinse cu 2.000.000 ha suprafeţele însămînţate cu grîu; au crescut considerabil suprafeţele de sfeclă de zahăr, culturi oleaginoase, cartofi, legume, zarzavaturi, culturi de bostănărie, ierburi perene de coasă, ierburi anuale, rădăcinoase de nutreţ şi culturi de silos. A crescut recolta efectivă de bumbac, sfeclă de zahăr, floarea soarelui, legume, zarzavaturi, culturi de bostănărie.

Prin considerabilul ajutor primit din partea statului, s-a întărit baza tehnico-materială a agriculturii. Astfel, au fost trimise în agricultură 139.000 tractoare cu destinaţie generală (socotite în tractoare de 15 c.p.) şi 18.000 tractoare de prăşit, 41.000 combine cerealiere — dintre care 22.000 autopropulsate, — 69.000 autocamioane, peste 2.000.000 unelte, maşini de semănat, de recoltat, maşini pentru fermele de creşterea animalelor ş.a.

Colhozurile şi sovhozurile au primit peste 6.000.000 tone de îngrăşăminte minerale, adică cu 15% mai mult decît în anul 1952.

În toamna lui 1953, au fost efectuate cu 13.000.000 ha mai multe arături decît în toamna lui 1952; toate lucrările de toamnă au fost executate în termene agrotehnice mai scurte şi mai bune decît în anii precedenţi.

S.M.T.-urile au executat lucrări de instalare a utilajului pentru mecanizarea aprovizionării cu apă în 8.000 ferme colhoznice pentru creşterea animalelor, lucrări de instalare a utilajului pentru opărirul nutreţurilor în 15.000 ferme, pentru prelucrarea nutreţurilor grosiere în 6.000 ferme, pentru adăparea automată a vitelor cornute mari în 4.000 ferme şi pentru mulgerea mecanică a vacilor în 1000 ferme

A crescut folosirea energiei electrice pentru mecanizarea lucrărilor agricole cu mare volum de muncă.

Faţă de anul 1952, a crescut numărul de animale proprietate obştească şi din gospodăriile personale, la 1 octombrie 1953 numărîndu-se 63.000.000 vite cornute mari — din care 26.000.000 vaci — 47,6 milioane porci, 135,8 milioane oi şi capre, 16,2 milioane cai.

Creşterea numărului muncitorilor, funcţionarilor şi a productivităţii muncii

La sfîrşitul anului 1953, numărul muncitorilor şi funcţionarilor din economia naţională a U.R.S.S. a crescut considerabil, reprezentînd 44.800.000 de oameni.

Faţă de anul 1952, la sfîrşitul anului 1953, numărul lucrătorilor permanenţi dela S.M.T.-uri a crescut cu 1.400.000, prin trecerea tractoriştilor, brigadierilor, brigăzilor de tractoare şi a ajutorilor lor, a mecanicilor de excavatoare şi a ajutorilor lor ca şi a pontatorilor alimentatori, în rîndul muncitorilor permanenţi ai S.M.T.-urilor, precum şi prin creşterea numărului specialiştilor dela aceste staţiuni. În 1953, ca şi în anii precedenţi, în Uniunea Sovietică n-a existat şomaj.

320.000 de tineri muncitori calificaţi au absolvit şcolile de meserii, feroviare, miniere, şcolile de pe lîngă fabrici şi uzine şi şcolile industriale miniere şi au fost trimişi să muncească în industrie, construcţii şi transporturi. În cadrul învăţămîntului individual, în brigăzi şi la cursuri, au fost instruiţi şi şi-au ridicat calificarea 7.500.000 de muncitori şi funcţionari.

Pe baza creşterii înzestrării tehnice a muncii şi a ridicării calificării muncitorilor, productivitatea muncii în industrie a crescut cu 6% în comparaţie cu 1952, iar în construcţii cu 4%.

Avîntul comerţului sovietic

În anul care a trecut comerţul sovietic a înregistrat noi victorii. Cea de a şasea reducere de preţuri dela desfiinţarea sistemului cartelelor a contribuit la continua întărire a rublei sovietice şi la ridicarea nivelului de trai al poporului. În ultimele 9 luni ale anului 1953, Guvernul Sovietic a luat măsuri de a spori resursele de mărfuri, organizaţiile comerciale primind suplimentar mărfuri de consum popular în valoare de 33 miliarde ruble.

An de an, oamenii sovietici găsesc în magazinele de stat sau cooperatiste mai multe mărfuri, mai variate şi de mai bună calitate. Faţă de anul 1952, au fost vîndute cu 21 la sută mai multe mărfuri. În 1953, faţă de 1952, s-a vîndut mai mult cu 36 la sută peşte, cu 36 la sută unt, cu 19 la sută ulei vegetal şi alte grăsimi comestibile, cu 28 la sută brînzeturi, cu 16 la sută ouă, cu 23 la sută zahăr, cu 25 la sută legume, cu 43 la sută fructe şi produse de bostănărie şi altele. S-au vîndut în 1953 mai multe mărfuri industriale — cu 22 la sută ţesături de bumbac, cu 18 la sută ţesături de lînă, cu 45 la sută ţesături de mătase, cu 29 la sută confecţiuni, cu 23 la sută articole de tricotaje, cu 29 la sută încălţăminte de piele, cu 38 la sută ceasornice, cu 34 la sută maşini de cusut, cu 39 la sută mobilă, cu 32 la sută aparate de radio, cu 64 la sută aparate de televiziune, cu 55 la sută motociclete.

În cursul anului 1953 au fost vîndute populaţiei prin reţeaua comerţului de stat şi cooperatist (în preţuri comparabile) cu: 21% mai multe mărfuri decît în 1952.

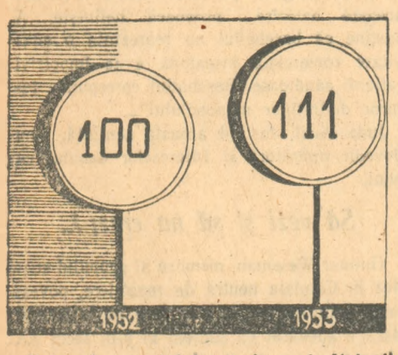

Volumul comerţului exterior al Uniunii Sovietice a crescut la 23 miliarde ruble faţă de 20,8 miliarde ruble în anul 1952, adică cu 11%.

În decursul anului 1953, s-a lărgit reţeaua comercială de stat şi cooperatistă. S-au deschis aproape 6.000 de magazine. În acelaş timp, în oraşe, aşezări muncitoreşti şi localităţi rurale, reţeaua magazinelor specializate s-a mărit considerabil.

Odată cu creşterea vînzării produselor în magazinele de stat şi cooperatiste, a continuat să crească şi vînzarea produselor agricole pe pieţele colhoznice. S-au înregistrat astfel creşteri mari la vînzarea făinii de grîu, cărnii de porc, ouălor, păsărilor, legumelor, zarzavaturilor şi fructelor. Totodată, preţurile produselor au scăzut pe pieţele colhoznice.

Noua tehnică în economia sovietică

— „În 1953, industria sovietică a construcţiilor de maşini a creat aproximativ 700 de noi tipuri şi mărci de maşini şi mecanisme din cele mai importante, — care asigură progresul tehnic continuu al economiei naţionale — printre acestea, sînt peste 100 de tipuri de utilaj de mare randament pentru industria uşoară şi alimentară".

— Crearea unor noi tipuri de utilaj energetic, electrotehnic, petrolifer, chimic şi metalurgic, utilaj pentru mecanizarea lucrărilor din mine, din întreprinderile miniere şi din construcţii, a unor noi tipuri de maşini, agregate şi instalaţii pentru industria textilă, a blănurilor şi a confecţiunilor etc. a contribuit considerabil la sporirea productivităţii muncii, la uşurarea condiţiilor de muncă. Liniile automate nou create pentru producţia mărfurilor alimentare au mărit productivitatea muncii, contribuind la mărirea producţiei alimentare.

— „Pentru a asigura mecanizarea continuă şi înfăptuirea mecanizării complexe a muncilor agricole, au fost produse în 1953 peste 80 modele de diferite tipuri de maşini şi unelte agricole". Pe întinsele ogoare sovhoznice şi colhoznice au lucrat în anul 1953 noi tipuri de maşini agricole, cum sînt combinele pentru recoltarea cartofilor pe pămînturi grele, combinele pentru recoltarea verzei, costoarele de tractor cu brazdă largă „D.T.-54", combinele pentru recoltarea plantelor de siloz, împrăştietorul de var şi îngrăşăminte minerale, elevatoare de fîn şi altele.

— „La întreprinderile Ministerului industriei metalurgice, au continuat lucrările de automatizare a regimului termic al furnalelor şi cuptoarelor Martin" — se spune în comunicat. Continuîndu-se dezvoltarea proceselor tehnologice perfecţionate, a sporit productivitatea agregatelor metalurgice. Volumul lucrărilor mecanizate în procesele grele şi care necesită un mare volum de muncă la extracţia minereurilor de metale feroase şi neferoase a crescut faţă de 1952; astfel, la încărcarea cărbunelui în abataje, s-a ridicat cu 18%. În industriile: petrolului, chimică, energetică, a construcţiilor de maşini, de ciment, sticlă şi ceramică etc., introducerea lucrărilor mecanizate a crescut în 1953 considerabil faţă de 1952.

Sute de noi întreprinderi puse în funcţiune

— În 1953, volumul investiţiilor capitale de stat în economia naţională a reprezentat 104% faţă de 1952. Au sporit investiţiile capitale în variatele ramuri ale industriei grele. Volumul investiţiilor capitale de stat în construcţia întreprinderilor din industria uşoară şi alimentară a crescut cu 8% faţă de anul anterior, pe al doilea semestru al anului investindu-se un volum cu 10% mai mare decît în perioada corespunzătoare a anului 1952.

— În 1953, au fost puse în funcţiune aproximativ 300 de noi întreprinderi industriale de stat producătoare de mărfuri de consum popular.

— Investiţiile capitale în construcţia întreprinderilor comerciale au sporit în 1953 cu 35% (în al doilea semestru, cu 48%).

— A sporit parcul de maşini al organizaţiilor de construcţii: parcul de excavatoare cu 23%; de buldozere, cu 18%; de macarale cu turelă, cu peste 40% etc.

Nivelul cultural al oamenilor sovietici creşte neîncetat

În Uniunea Sovietică, cu fiecare an ce trece, creşte şi se dezvoltă tot mai mult nivelul cultural al poporului. Aşa, bunăoară pe anul 1953:

„În instituţiile de învăţămînt superior (inclusiv instituţiile de învăţămînt prin corespondenţă) au studiat 1.562.000 de studenţi, adică cu 120.000 mai mulţi decît în 1952. În şcolile tehnice şi în celelalte şcoli medii speciale (inclusiv cele prin corespondenţă) au studiat 1.644.000 de persoane, adică cu 166.000 mai multe decît în anul 1952. În anul care a trecut, institutele de învăţămînt superior şi cele medii speciale au fost absolvite de peste 500.000 de tineri specialişti. A crescut numărul aspiranţilor pregătiţi în institutele de învăţămînt superior şi institutele ştiinţifice".

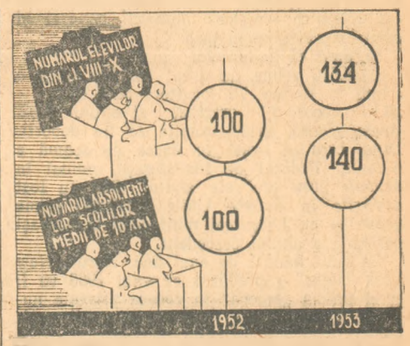

Numărul elevilor din clasele a VIII—X din capitalele republicilor din oraşele de subordonare republicană, din centrele regionale de ţinut şi din cele mai importante centre industriale a crescut în 1953 cu 34%. Numărul absolvenţilor şcolilor medii de 10 ani a crescut cu 40% în comparaţie cu 1952.

★

Urmărind numărul mare de specialişti ce au la bază studii superioare sau sunt absolvenţi ai învăţămîntului mediu tehnic şi care lucrează în economia naţională vedem că numărul acestora „în 1953 a fost cu 8% mai mare decît în 1952".

★

Manifestînd o permanentă grijă faţă de ridicarea nivelului cultural al oamenilor muncii, Statul Sovietic înlesneşte posibilităţi optime acestora de a învăţa, fără a fi scoşi din producţie. Astfel, în 1953 „a continuat să se extindă învăţămîntul oamenilor muncii fără scoaterea din producţie. Numărul studenţilor şi elevilor din şcolile superioare şi medii speciale, serale şi prin corespondenţă şi din şcolile teoretice pentru tineretul muncitor şi sătesc a crescut cu 17% în comparaţie cu 1952".

★

Cinematograful este arta cea mai larg răspîndită în mase. În U.R.S.S., în 1953 „numărul instalaţiilor cinematografice a depăşit 51.000 şi a crescut cu 2000 în comparaţie cu 1952".

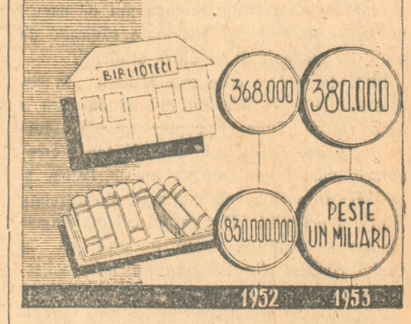

Creşterea numărului de biblioteci şi a volumelor de cărţi din biblioteci în comparaţie cu anul 1952.

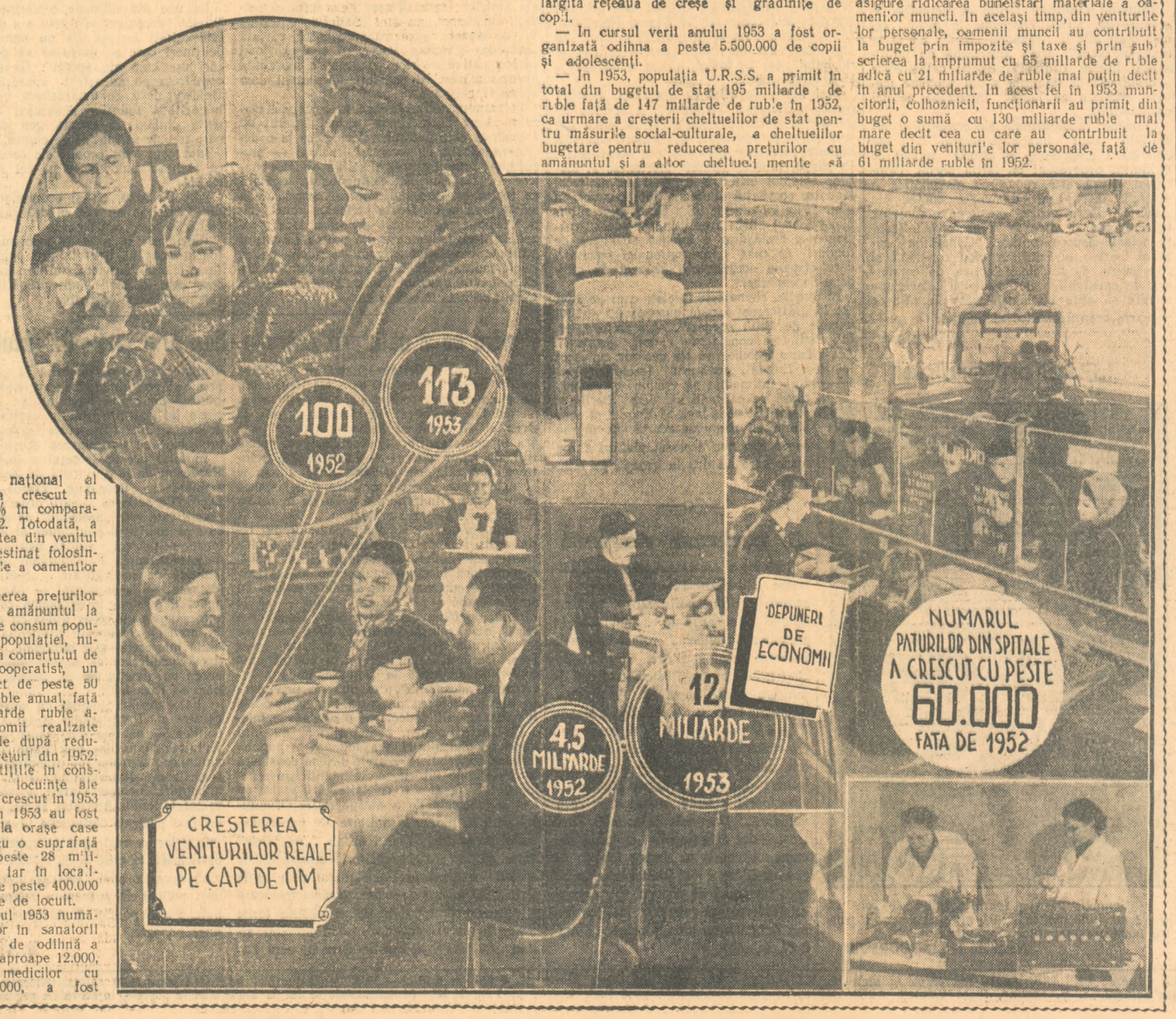

Venitul naţional al U.R.S.S. a crescut în 1953 cu 8% în comparaţie cu 1952. Totodată, a crescut partea din venitul naţional destinat folosinţei personale a oamenilor muncii.

— Reducerea preţurilor de stat cu amănuntul la mărfurile de consum popular a dat populaţiei, numai pe linia comerţului de stat şi cooperatist, un cîştig direct de peste 50 miliarde ruble anual, faţă de 24 miliarde ruble anual, economii realizate de populaţie după reducerea de preţuri din 1952.

— Investiţiile în construcţia de locuinţe ale statului au crescut în 1953 cu 11%. În 1953 au fost construite la oraşe case de locuit cu o suprafaţă totală de peste 28 milioane m.p., iar în localităţile rurale peste 400.000 de noi case de locuit.

— În anul 1953 numărul locurilor în sanatorii şi în case de odihnă a crescut cu aproape 12.000, numărul medicilor cu peste 11.000, a fost lărgită reţeaua de creşe şi grădiniţe de copii.

— În cursul verii anului 1953 a fost organizată odihna a peste 5.500.000 de copii şi adolescenţi.

— În 1953, populaţia U.R.S.S. a primit în total din bugetul de stat 195 miliarde de ruble faţă de 147 miliarde de ruble în 1952, ca urmare a creşterii cheltuielilor de stat pentru măsurile social-culturale, a cheltuielilor bugetare pentru reducerea preţurilor cu amănuntul şi a altor cheltuieli menite să asigure ridicarea bunăstării materiale a oamenilor muncii. În acelaşi timp, din veniturile lor personale, oamenii muncii au contribuit la buget prin impozite şi taxe şi prin subscrierea la împrumut cu 65 miliarde de ruble adică cu 21 miliarde de ruble mai puţin decît în anul precedent. În acest fel în 1953 muncitorii, colhoznicii, funcţionarii au primit din buget o sumă cu 130 miliarde ruble mai mare decît cea cu care au contribuit la buget din veniturile lor personale, faţă de 61 miliarde ruble în 1952.

Interesele păcii cer lărgirea comerțului internațional

Discutarea de către miniștrii afacerilor externe a primului punct de pe ordinea de zi a conferinței dela Berlin a provocat un mare interes în cercurile gazetărești. Unii gazetari au încercat să anunțe dinainte falimentul discuțiilor începute, precum și faptul că ele ar fi lipsite de orice fel de perspective. Acești „pesimiști de comandă" declarau încă din dimineața zilei de 27 ianuarie: „Discutarea primei probleme nu va avea loc". Dar ei s-au făcut de ris și de data aceasta.

Se pare că miniștrii afacerilor externe ai țărilor apusene au vrut cu adevărat să termine repede cu prima problemă a ordinei de zi. După cum se subliniază în cercurile gazetărești, luînd cuvîntul la cea de a treia ședință, Dulles, Bidault și Eden au căutat să creeze impresia că ei n-ar fi în nici o măsură cointeresați în convocarea conferinței celor cinci mari puteri. Secretarul de stat al S.U.A. a fost cel care a emis principalul argument împotriva convocării unei asemenea conferințe. Argumentul consta în faptul că o asemenea conferință și-ar aroga dreptul nelegitim de a comanda și de a dispune de soarta altor țări și popoare. Cele cinci puteri, a spus Dulles, nu au nici un fel de împuternicire „pentru a conduce treburile întregii lumi".

Mulți gazetari remarcă logica strălucită cu care ministrul afacerilor externe al U.R.S.S., V. M. Molotov, a respins argumentația lui Dulles. El a arătat lipsa totală de temei a argumentelor lui Dulles, care a pus în discuție prevederile Statutului O.N.U. prin care se atribue celor cinci mari puteri principala răspundere pentru menținerea păcii și a securității. Pe Dulles, l-a trădat pur și simplu memoria. O serie de articole ale Statutului Organizației Națiunilor Unite, inclusiv articolul 24, prevăd răspunderea specială pe care S.U.A., Anglia, Franța, Uniunea Sovietică și China o au pentru menținerea păcii și a securității internaționale. Acest lucru nu este un privilegiu oarecare, ci o înaltă îndatorire a marilor puteri.

Ar fi greșit să presupunem că ministrul american și colegii lui sunt împotriva conferințelor marilor puteri. Ei preferă, însă, pur și simplu, convocarea unor anumite conferințe, ca, de pildă, conferințe ale celor trei puteri — S.U.A., Anglia și Franța..

Istoria perioadei postbelice cunoaște numeroase conferințe de acest fel, precum și hotărîrile lor de culise. La aceste conferințe s-au discutat numeroase probleme europene, asiatice, africane. Tocmai la o asemenea conferință a celor trei au fost discutate, pentru prima oară, problemele blocului Atlantic, problemele acordurilor militariste dela Paris și Bonn, acorduri pe care autorii lor caută să le impună astăzi popoarelor Europei. La conferințele celor trei au fost discutate măsurile în vederea scindării Germaniei și creării „Uniunii europene a cărbunelui și oțelului", — „Uniune" care a adus nenumărate neajunsuri oamenilor muncii din Europa apuseană — precum și alte probleme care ating interesele celor mai diferite țări. Situația din Indochina și Maroc, Iran și Egipt, Austria și Coreea, Danemarca și Suedia, relațiile față de Uniunea Sovietică și China, — toate aceste probleme și altele asemănătoare au fost discutate de nenumărate ori de către șefii de state, sau de către miniștrii afacerilor externe ai S.U.A., Angliei și Franței. La ordinea de zi a acestor conferințe s-au aflat întotdeauna tot felul de probleme, cu excepția problemelor americane...

Dar, după cum subliniază opinia publică democrată a Berlinului, în ciuda dorinței miniștrilor apuseni de a-și demonstra unitatea în problema conferinței celor cinci, au putut fi constatate unele divergențe în punctele lor de vedere.

Pasagiul din declarația lui V. M. Molotov consacrat problemelor economice a stîrnit un deosebit interes în cercurile largi ale opiniei publice din Europa apuseană. Problema normalizării comerțului internațional și a rolului conferinței celor cinci mari puteri în reglementarea acestei probleme a fost discutată de presa democratică a Berlinului și de ziariștii care au umplut în dimineața zilei de 28 ianuarie Casa Presei. Ziarul „Berliner Zeitung" a publicat un articol special, consacrat acestei probleme și intitulat „Sfîrșitul unei blocade".

Problema atinsă de V. M. Molotov este una din problemele cele mai arzătoare care frămîntă opinia publică dintr-o serie de țări. Este îndeobște cunoscut faptul că în urma măsurilor discriminatorii ale S.U.A., comerțul multor state capitaliste trece printr-un mare impas.

Ea capătă o însemnătate cu atît mai mare cu cît multe țări ale Apusului cunosc acum o „depresiune", sau sînt în preajma unei „depresiuni" economice, în ajunul orizei. Ca urmare a cursei înarmărilor a pauperizării maselor populare, capacitatea pieții interne a țărilor capitaliste se micșorează sistematic. În aceste condiții, problema instaurării unor relații economice normale între lumea capitalistă și țările din lagărul democratic capătă o mare însemnătate internațională. Pe teritoriul U.R.S.S., al Republicii Populare Chineze și al țărilor de democrație populară trăiesc 800 de milioane de oameni. Aceasta este o piață uriașă, pe care cei interesați caută s-o izoleze de cealaltă piață. Este cu totul limpede că o asemenea politică duce doar la mărirea încordării internaționale.

Cercurile cîrmuitoare ale S.U.A. au căutat să blocheze din punct de vedere economic țările lagărului democratic. În ultimii ani, au fost luate zeci de măsuri cu caracter discriminator cu scopul de a nu se permite dezvoltarea normală a comerțului între țări. Dar aceste dispoziții au lovit în interesele vitale ale Angliei, ale Franței și ale celorlalte țări capitaliste, interesate în dezvoltarea normală a legăturilor economice cu lagărul democratic. Nu e dar de mirare faptul că se aud tot mai multe glasuri de protest împotriva dictatului american în domeniul relațiilor economice internaționale, glasuri care cer renunțarea la discriminări în comerțul internațional.

În ciuda obstacolelor, relațiile economice dintre Apus și Răsărit se lărgesc. În anul 1953 au fost încheiate sau reînoite numeroase tratate și acorduri comerciale între țările Apusului și Răsăritului. O serie de țări capitaliste, printre care Franța, India, Argentina, Italia, Finlanda, Iranul, Islanda, Egiptul, Suedia, Danemarca au încheiat, în 1953, tratate și acorduri cu Uniunea Sovietică, tratate care prevăd o însemnată circulație de mărfuri. În momentul de față, în capitala Uniunii Sovietice se găsește o delegație de industriași englezi, care intenționează să încheie tranzacții comerciale la Moscova. Legăturile comerciale ale multor țări capitaliste cu Republica Populară Chineză și cu alte țări de democrație populară se dezvoltă cu succes. E suficient să amintim vizita făcută, în cursul anului trecut, de un grup de industriași francezi la Pekin și semnarea unui acord comercial franco-chinez. Chiar în zilele conferinței miniștrilor afacerilor externe au fost semnate acordul comercial finlandezo-bulgar, bulgaro-vest-german și o serie de alte acorduri comerciale. Numai senatul din Berlinul occidental refuză să primească propunerea primarului Marelui Berlin privitoare la încheierea unui acord suplimentar asupra extinderii comerțului în interiorul Berlinului, extindere care să se cifreze la 200.000.000 mărci. Acest lucru ar duce la o însemnată îmbunătățire a situației oamenilor muncii și la reducerea șomajului în Berlinul occidental.

În cercurile presei se dau numeroase exemple care dovedesc falimentul încercărilor de subminare a legăturilor economice dintre Apus și Răsărit și se vorbește tot mai mult despre frecventele luări de poziție ale oamenilor de stat din țările capitaliste și ale reprezentanților cercurilor de afaceri în favoarea normalizării comerțului internațional.

Toate aceste fapte dovedesc, încă o dată, că necesitățile economice sînt mai puternice decît considerentele politice.

Iată dece propunerea lui V. M. Molotov cu privire la necesitatea discutării problemelor economice la conferința celor cinci mari puteri a stîrnit un interes unanim. Declarația ministrului sovietic al afacerilor externe a arătat, încă o dată, voința Uniunii Sovietice de a lărgi relațiile economice cu toate țările, fără a se ține seama de sistemele lor economice și sociale. Tuturor celor care sunt gata să colaboreze, tuturor celor care dau dovadă de prietenie și care sunt gata să lupte pentru destinderea încordării internaționale, oamenii sovietici le urează: „Fiți bineveniți".

(Extrase din articolul) apărut în „Trud")

Manevrele electorale ale partidului de coaliție din Finlanda

La începutul lunii decembrie a anului trecut, Paasikivi, președintele Finlandei, a dizolvat Seimul (parlamentul) și a fixat alegeri extraordinare pentru zilele de 7 și 8 martie 1954. În perioada de timp care a mai rămas pînă la alegeri, fruntașii partidelor politice elaborează în grabă lozincile electorale și programele politice.

De elaborarea unui astfel de program s-a ocupat și congresul extraordinar al partidului național de coaliție. Este îndeobște cunoscut faptul că, în ultimii ani, partidul de coaliție a trecut prin mari greutăți. La ultimele alegeri parlamentare din luna iulie 1951, partidul a pierdut aproape 60.000 de voturi și 5 locuri în Seim. La recentele alegeri comunale, partidul de coaliție a avut deasemenea importante pierderi. Față de această situație, în cadrul lucrărilor Congresului, conducerea partidului a fost nevoită să caute mijloace care să poată contribui la evitarea unei noi înfrîngeri în alegerile pentru Seim.

Acest fapt și-a găsit expresia în raportul lui A. Salminoen, președintele partidului, raport intitulat „Cu privire la situația, sarcinile și scopurile partidului de coaliție în momentul de față". După cum reese din raport, acesta are ca scop determinarea poziției partidului de coaliție în viitoarele alegeri. Raportul atrage deasemenea atenția asupra faptului că, în fond, partidul de coaliție face parte, în prezent, din partidele guvernamentale ale Finlandei. Într-adevăr patru dintre reprezentanții săi au fost incluși — pentru prima oară după război — pe lista guvernului, ei ocupînd o serie de posturi de conducere.

O parte însemnată a raportului este consacrată fundamentării poziției partidului de coaliție în problemele de politică externă. Și aceasta nu constitue un fapt întîmplător. Linia politicii externe a partidului de coaliție a constituit un important factor al insucceselor partidului, al pierderii multor alegători. Vorbind despre trecutul partidului de coaliție, raportorul a spus ascultătorilor săi că, chipurile, în trecut, partidul de coaliție „nu a determinat niciodată(!) politica externă a țării".

Această afirmație nu e tocmai exactă. Pentru a ne putea pronunța cu mai multă exactitate, trebue să ne amintim de istoria Finlandei și, în special, de anii dinaintea și din timpul războiului, cînd numeroși reprezentanți ai partidului de coaliție au făcut parte din diferite guverne, aflîndu-se deseori chiar în fruntea lor. Este oare posibil să se afirme că acești reprezentanți nu sunt întru nimic răspunzători în ce privește orientarea reacționară a politicii externe a țării?

Este îndeobște cunoscut faptul că, în anii premergători războiului, conducerea partidului de coaliție a sprijinit activitatea intensă a organizațiilor fasciste din Finlanda, susținînd, mai ales, curentul care vîntura în acea vreme planurile de cotropire a Careliei Sovietice, planurile de creare a „Marii Finlande". Se știe deasemenea că, datorită acțiunii liderilor de pe atunci ai partidului de coaliție, Finlanda a devenit un satelit al Germaniei hitleriste, fiind folosită drept cap de pod al agresiunii împotriva Uniunii Sovietice.

Conducerea partidului de coaliție a dus o politică similară și în anii celui de al doilea război mondial, cînd Finlanda a fost condusă de un guvern în fruntea căruia se afla unul, din conducătorii partidului de coaliție — Linkomies. Acest guvern a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a împiedeca ieșirea Finlandei din război și a respins propunerile de pace ale Uniunii Sovietice.

După terminarea războiului, liderii partidului de coaliție, în colaborare cu unii conducători de dreapta ai partidului social-democrat, au căutat din răsputeri să împiedice dezvoltarea pe o cale democratică a Finlandei și să submineze întărirea prieteniei sovieto-finlandeze. Ei s-au pronunțat pe față împotriva desființării organizațiilor fasciste și, mai ales, împotriva dizolvării „Uniunii Fraților de Arme", iar după lichidarea lor, au chemat pe membrii acestor organizații să intre în rîndurile partidului de coaliție și în rîndurile partidului social-democrat. La începutul anului 1948, liderii partidului de coaliție, împreună cu conducerea social-democraților de dreapta, au căutat să submineze încheierea Tratatului de prietenie, colaborare și ajutor reciproc între Uniunea Sovietică și Finlanda, tratat care slujește astăzi cu succes cauzei menținerii păcii în Nordul Europei.

În lumina acestor fapte, este foarte ciudată preamărirea de către liderii acestui partid a liniei politicii externe a partidului de coaliție. Dacă ar fi să ascultăm pe acești lideri, ar trebui să admitem că dezvoltarea cu succes a relațiilor economice și culturale dintre U.R.S.S. și Finlanda constitue... în primul rînd, un merit al partidului de coaliție, rezultatul participării lui la actualul guvern. Care sunt argumentele ce se aduc în sprijinul acestei afirmații?

La congresul partidului de coaliție s-a vorbit despre Protocolul furnizărilor reciproce de mărfuri încheiat între U.R.S.S. și Finlanda în luna noiembrie a anului trecut. Semnarea acestui Protocol a fost primită cu satisfacție atît de opinia publică sovietică cît și de cea finlandeză. Dar, se știe foarte bine că tratativele comerciale sovieto-finlandeze, care au avut loc la Moscova, au început încă în timpul guvernării fostului guvern al Finlandei.

Este deasemenea îndeobște cunoscut faptul că tratativele preliminare duse cu Uniunea Sovietică într-o serie de alte probleme economice care interesează Finlanda (în problema împrumutului, în aceea a calculelor furnizările de mărfuri, a noului acord comercial pe 5 ani între Finlanda și U.R.S.S., a canalului Saimen) au început deasemenea în timpul cît era la putere fostul guvern al Finlandei.

Este bine să amintim aici felul cum a reacționat presa partidului de coaliție la născocirile răspîndite — în legătură cu relațiile dintre U.R.S.S. și Finlanda — de către unele organe de presă ale S.U.A., care s-au ridicat împotriva lărgirii comerțului sovieto-finlandez. Ziarul „Uusi Suomi" de pildă, a publicat, la 29 octombrie, un articol de fond în care se declara pe deplin de acord „cu observațiile critice făcute peste hotare" în ceeace privește comerțul finlandezo-sovietic. Totodată, actualul ministru de finanțe, Iunnila, membru al partidului de coaliție, a publicat în numărul din octombrie al revistei „Valvoia" un articol îndreptat împotriva întăririi relațiilor economice dintre U.R.S.S. și Finlanda.

În legătură cu aceasta, este subliniată știrea recent apărută în ziarul „Tiuekansan Sanomat" — știre potrivit căreia partidul de coaliție cheltuește fonduri uriașe pentru tipărirea și răspîndirea a tot felul de broșuri și manifeste electorale propagandistice, care au deseori un caracter calomnios și sunt îndreptate împotriva țărilor democratice. „Tiuekansan Sanomat" scria, în legătură cu aceasta, că discursurile oficiale ale liderilor partidului de coaliție cu privire la dezvoltarea relațiilor de prietenie cu U.R.S.S. constitue în realitate o mască a acestora.

Desigur că această mască este necesară, deoarece autoritatea Uniunii Sovietice a crescut atît de mult în ochii poporului finlandez, încît oricine dorește să joace un rol cît de puțin proeminent în viața politică a Finlandei trebue să țină seama de acest fapt. Unii pornesc sincer pe calea întăririi relațiilor sovieto-finlandeze, alții însă, manevrează căutînd numai să treacă drept partizani ai întăririi prieteniei cu U.R.S.S. Discursurile rostite la Congresul partidului de coaliție creează impresia că unii lideri ai acestui partid vor să obțină procente de pe urma unui capital care nu le aparține.

V. PETROV

Note

Iată criza!

Ziarele burgheze din Apusul Europei — și nu mai puțin cele de dincolo de ocean — încep să vorbească tot mai stăruitor și tot mai neocolit de neliniștea ce le stăpînește în legătură cu primejdia crizei ce se vestește. „Cel mai îngrozitor coșmar — scrie revista „Harper's Magazine" — este iminența crizei. Acest lucru provoacă, la Washington, mult mai puternice însomnii decît cele mai importante probleme ale politicii externe".

De curînd, economistul englez Clark pune fără milă degetul pe rană. Într-unul din recentele numere din ziarul burghez englez „Manchester Guardian", el scrie: „Economiștii americani s-au obișnuit să audă vorbindu-se — ca de un fapt incontestabil — de o oarecare scădere a activității economice.

Cel mai scăzut nivel, atins de activitatea economică în răstimpul acestor zece ani, a fost la sfîrșitul lui 1949, epocă în care acești economiști au fost cuprinși de panică la ideea că o depresiune e pe punctul să izbucnească. Ecuațiile indică faptul că, spre mijlocul lui 1954, șomajul și alți indici ai activității economice își vor regăsi oarecum nivelul din 1949. Dar, atunci afacerile au început iarăși să se învioreze — către sfîrșitul lui 1950. De data aceasta, însă, scăderea activității economice va fi mai adîncă".

„Mai adîncă" — și nu dezastruoasă! Iată o formă înviuitoare prin care economistul englez încearcă să îndulcească colegilor lui transoceanici, pilula amară care-i așteaptă. Aceștia, însă, nici ei — credem — nu-și mai fac iluzii în fața cifrelor vestitoare ale catastrofei. Perspectivele sunt atît de întunecate încît orice încercare de înviorare a activității economice în țările capitalului nu izbutește să lumineze cît de cît aceste sumbre perspective. Faptele—cu încăpățînarea lor— vin să aducă dovada că politica de militarizare a economiei și cursa nebunească a înarmărilor, politică practicată pe spinarea oamenilor muncii și îndreptată spre accentuarea încordării în relațiile internaționale, zădărnicind reluarea legăturilor normale în comerțul internațional, s-a întors — aidoma unui bumerang — împotriva celor cari au inițiat-o.

Șacalii sportului

Este sau nu baseballul un sport? Răspunsul este atît de evident, încît însăși punerea unei asemenea întrebări, pare, la prima vedere, foarte ciudată.

Totuși, în Statele Unite, problema „statutului baseballului" a devenit în ultimul timp obiectul unor discuții aprinse, atît în cercurile sportive, cît și în paginile a numeroase ziare. Adevărul este că în S.U.A., baseballul s-a transformat într-o afacere murdară. Cluburile de baseball au devenit adevărate întreprinderi comerciale, al căror proprietari sunt legați prin acorduri. S-a format în fond un cartel care permite proprietarilor de cluburi dreptul de a-și vinde jucătorii pentru bani peșin, sau de a face schimb de jucători. Jucătorul profesionist de baseball nu poate trece dintr-o echipă într-alta din proprie inițiativă, deoarece, în acest caz, businessmanii îi trec numele pe o listă neagră, astfel că ușile tuturor cluburilor de baseball ale țării îi sunt închise pentru totdeauna. Presa americană a scris că acest acord cartelar „a transformat pe jucători în adevărați sclavi".

Jucătorii profesioniști de baseball, George Tulson și Walter Kowalsky au intentat o acțiune juridică, dovedind că activitatea și proporțiile cartelului cluburilor de baseball contravin așa ziselor legi anti-trust, existente actualmente în S.U.A.

Procesul a fost judecat de Curtea Supremă a S.U.A., care a pronunțat o sentință în favoarea proprietarilor de cluburi; astfel, acordul cartelar a fost legalizat.

Comentînd hotărîrea Curții Supreme, ziarul reacționar „Chicago Daily News" a scris că „logica, pe baza căreia s-a luat această hotărîre... provoacă neliniște. A susține că baseballul nu reprezintă o activitate comercială înseamnă a te împotrivi rațiunii sănătoase. Baseballul corespunde tuturor definițiilor monopolului"...

Judecătorii, rostind această sentință, s-au dovedit apărători ai intereselor sacului cu bani.

Să vezi și să nu crezi!..

Gunuar Wessman, membru al grupului suedez în Comisia neutră de repatriere, povestește o întîmplare care te face să te întrebi dacă e adevărat că suntem în plin secol XX și nu în epoca de piatră sau cine știe cînd:

Un prizonier care a declarat că este comunist și dorește să se înapoieze în R.P.D. Coreeană, a fost spînzurat. Apoi i s-a scos inima, care a fost friptă. În baraca în care locuise prizonierul asasinat, a fost organizat apoi un festin la care au fost siliți să ia parte toți cei aflați în baracă. Comesenilor terorizați li s-au împărțit bucățele din inima tovarășului lor. Scopul acestui ospăț macabru, organizat în numele „civilizației" americane, era să intimideze pe ceilalți prizonieri nord-coreeni și chinezi care au aceleași intenții ca și cel ucis de bandiți.

Canibalii afirmă că au venit în Coreea pentru a-i scoate pe locuitorii ei... din întuneric și sălbăticie!

Creșterea criminalității în S.U.A.

În primele zile ale anului 1954, în America s-au făcut cu înfrigurare calcule. Marii businessmani și-au calculat profiturile stoarse de pe urma cursei înarmărilor, de pe urma exploatării nemiloase a muncitorilor, de pe urma speculațiilor celor mai murdare. Iar oamenii muncii au calculat cu neliniște cu cît le-a scăzut nivelul de trai.

Birourile statistice ale serviciilor de poliție au fost ocupate, și ele, cu o serie de calcule sui generis. Aici, funcționarii au făcut bilanțuri sinistre: numărul general al crimelor săvîrșite în țară.

Să dăm cîteva fapte:

2.036.510 crime de drept comun, adică o crimă la fiecare 76 locuitori ai S.U.A., — iată „recordul" original al anului 1952. Acest record, însă, promite să fie doborît. După cum se arată în darea de seamă a Biroului Federal de investigații, numai în primele șase luni ale anului 1953 au fost săvîrșite în Statele Unite 1.047.290 crime grave — cu 2,5% mai mult decît în aceeași perioadă a anului precedent.

Cu mult înainte de anul nou, ziarul „New York Times" a prevăzut că anul 1953 va fi și el un an „record" în ceeace privește numărul crimelor. De data aceasta, afirmația gazetei a fost confirmată de fapte.

Trăsătura caracteristică a cronicii penale americane este procentul din ce în ce mai mare de crime săvîrșite de copii și tineri. „Cercetările au arătat, — scrie ziarul „New York Times", — că numărul crimelor grave comise de adolescenți a crescut. E greu să ne închipuim măcar că copiii pot fi gangsteri, banditi, morfinomani, asasini. Cu toate acestea așa stau lucrurile".

Dr. Martha M. Elliot, șefa „Serviciului pentru copii din S.U.A." a fost nevoită să recunoască creșterea amenințătoare a criminalității în rîndul copiilor americani. Iată ce a spus ea într-una din cuvîntările sale: „Numărul total al criminalilor minori din țara noastră se ridică la un milion... Se presupune că în cursul următoarelor 8 luni acest număr va crește pînă la 1.500.000".

Ce se ascunde în spatele acestor cifre? Reproducem cîteva fapte publicate recent în paginile revistei burgheze „Parade".

La una din secțiile de poliție din New York a fost adus un băiat de 9 ani, arestat pentru furt prin efracție. Ofițerul de serviciu, ieșind pentru cîteva minute din cameră, auzi un sgomot suspect. Revenind, el a văzut cum băiatul arestat „se muncea" cu deschiderea... casei de bani a poliției!

La Denwer, poliția a reținut doi copii de 5 ani în momentul în care încercau să fure un aparat de radio. Buzunarele lor erau pline cu bani furați.

Presa americană este plină de fapte asemănătoare. Gazetele relatează mii de cazuri de jafuri, escrocherii, asasinate săvîrșite de copii, de adolescenți — elevi, studenți.

Iată, de pildă, care este situația în capitala S.U.A. — Washington. După cum a scris ziarul „Times Herald", numărul furturilor grave săvîrșite la Washington a crescut, în cursul unui singur an cu 19,4% și „a atins proporțiile cele mai mari din întreaga istorie a orașului... Dar faptul cel mai îngrijorător — continuă ziarul, — este că în rîndul copiilor din Washington, criminalitatea a crescut și mai mult — cu 60,5%".

Creșterea criminalității în capitala americană neliniștește chiar și pe unii parlamentari. Astfel, Harrison, membru în camera reprezentanților, zugrăvește în următoarele cuvinte tabloul Washington-ului de astăzi: „Fărădelegile săvîrșite în capitala statului nostru constitue o rușine națională. La umbra clădirilor monumentale ale Washingtonului înfloresc cu repeziciune criminalitatea; în multe cartiere periferice, scînteierea cuțitului a înlocuit insigna de polițist, ca simbol al autorității și puterii...".

Calificînd actuala stare de lucruri din capitală drept „o problemă socială arzătoare", ziarul „Times Herald" scrie despre creșterea criminalității în rîndurile adolescenților și copiilor: „Acum cîteva luni la Washington, un băiat de 13 ani a recunoscut că el a condus o bandă de patru copii care au incendiat 34 de clădiri din partea de nord-est a orașului".

Faptele nu mai pot fi ascunse. Pînă și presa burgheză este nevoită să vorbească despre criminalitatea în rîndul copiilor. Și reprezentanții autorităților sunt nevoiți să pomenească despre această criminalitate. Dar, recunoscînd o parte din adevăr, ei trec sub tăcere esențialul. Presa americană ocolește adevăratele cauze ale acestei calamități. Rareori se pot citi, ici și colo, cîteva cuvinte prin care se încearcă să se explice aceste fapte îngrozitoare.

Ziarul „New York Times", de pildă, a scris, nu demult, că la creșterea criminalității a contribuit războiul din Coreea, desfășurat, după cum se știe, de imperialiștii americani. Citînd părerea unor judecători și militanți pe tărîm social, „New York Times" deplînge cu fățărnicie faptul că războaiele „duc la distrugerea familiei și crează alți factori care dăunează dezvoltării copiilor".

Tăinuind cititorilor faptul că cercurile agresive ale S.U.A. contribue în gradul cel mai înalt atît la războiul „cald", cît și la războiul „rece", presa americană nu înfățișează, firește, cauzele creșterii catastrofale a criminalității infantile și nu propune metode eficiente de luptă împotriva acestei criminalități.

Cauzele fundamentale ale creșterii criminalității sunt înfățișate numai de presa americană progresistă și expuse numai de militanții progresiști pe tărîm social. Principala cauză este reducerea sistematică a nivelului de trai al oamenilor muncii din America. Deasemenea, creșterea șomajului, neîncrederea în ziua de mîine au o influență nefastă asupra copiilor. Conștiința copiilor este otrăvită, în mod conștient și consecvent, de filmele detective, de comicsuri, de emisiunile de radio și televiziune menite să atîțe instinctele bestiale, atît de necesare organizatorilor războiului.

A. PUHOV

Păienjenișul fascist

Ziarul norvegian „Arbeiderbladet" a publicat o știre din Stockholm, potrivit căreia în orașul suedez Malmoe a luat nu demult ființă centrul conducător al uniunii internaționale a organizațiilor fasciste. Cam în aceeași vreme, ziarul suedez „Arbetaren" a făcut cunoscut cîteva amănunte în legătură cu apariția acestei „uniuni", denumită „internaționala fascistă" de către presa din străinătate.

...Patru fasciști notorii — Peer Engdal (Suedia), Karl-Heinz Priester (Germania occidentală) Ernesto Massi (Italia) și Maurice Bardeche (Franța) se găsesc în fruntea acestei uniuni internaționale a organizațiilor fasciste. Uniunea are filiale în Germania occidentală, Danemarca, Norvegia, Franța, Italia și Spania. Deaceea, în mod oficial, ea se ascunde în spatele firmei „Mișcării sociale europene".

Nucleul „internaționalei fasciste" îl constitue un oarecare „comitet pentru ajutorarea Germaniei", care a luat ființă în Suedia în anul 1946. Dispunînd de arhivele evacuate prin contrabandă din Germania în ultimele luni ale celui de al doilea război mondial, avocații suedezi ai hitleriștilor au stabilit, fără prea multă bătae de cap, legătura cu elementele neofasciste din Germania occidentală și, în special, cu Hans Grimm. Trebue să adăugăm că Grimm este cel mai apropiat colaborator al lui Werner Naumann. Iar Naumann este — în prezent — unul din „fuehrenii" așa numitului „partid german al reichului", iar în trecut, a fost mîna dreaptă a lui Goebbels.

Mai tîrziu s-a aflat că așa zisul „comitet pentru ajutorarea Germaniei" a stabilit legătura cu cercurile fasciste din America Latină și, în primul rînd, cu membrii „uniunii național-socialiste germane din Argentina". În sfîrșit, urmînd „sfatul" prietenesc al foștilor soldați hitleriști conduși de amiralul Hansen, comitetul suedez a luat contact, în anul 1949, cu ofițerii SS... După cum subliniază ziarul „Arbetaren", în tot acest răstimp s-a desfășurat o intensă stringere de fonduri în casa „internaționalei fasciste", care dispune actualmente de zeci de milioane de coroane.

În Suedia, elementele fasciste care au aderat la „Mișcarea socială europeană" au luat numele de „noii suedezi". La vremea lor, hitleriștii se considerau „noii germani". Acest lucru trebuie să fie desigur cunoscut lui Peer Engdal, „fuehrerul" fasciștilor suedezi, întîmpinat pe vremuri cu îmbrățișări de prietenii săi dela Berlin și Roma. Se vede însă că Engdal și compania au memoria scurtă. Ei înghebează din nou aceleași planuri sîngeroase care au dus la groapă pe hitleriști.

„Păzitorii ordinei"

— Spuneți, vă rog, gentlemenilor de colo să tragă mașinile mai în lături, altfel îi amendez pentru încălcarea regulilor circulației...

Desen de I. LISOGORSCHI

O reclamă riscantă

Societatea americană de paste făinoase „Pilsbeary Flour Company" cu sediul la Minneapolis, face o reclamă intensă făinii pusă de ea în vînzare în pachete cu imaginea... eroinei naționale franceze Jeanna D'Arc. Fiecărui pachet îi este anexată rețeta unui fel de mîncare foarte populară în Franța, împreună cu o explicație: „Jeanna D'Arc mînca acest fel de mîncare cînd era mică". Vorbind despre acest lucru, ziarul „L'Humanité" remarcă cu ironie: «E drept, bucătăriei franceze îi este foarte plăcută o asemenea recomandare... Dar este interesant dacă trustul din Minneapolis a informat cumva clientela sa despre faptul că Jeanna D'Arc a fost tocmai acea eroină care împreună cu poporul său a izgonit din Franța pe venetici? Iată ce forme lua în acea vreme lozinca „Cărați-vă acasă!"...»

Dece este neliniștit Baldwin

Hanson Baldwin, comentator pentru problemele militare al ziarului american „New York Times", este alarmat. El se plînge de moralul scăzut al efectivului forțelor armate ale Statelor Unite. Recent el a scris că soldații americani „nu sunt mîndri de uniforma lor, de armata lor". Mai apoi, în revista „Saturday Evening Post", el și-a exprimat adînca părere de rău că „asupra moralului forțelor armate se pot face în prezent doar aprecieri negative".

În toamna anului trecut, în coloanele ziarului „New York Times" a fost inserat un articol, în care autorul, referindu-se la o declarație făcută de amiralul Radford — președintele grupului unit al șefilor statelor majore — și-a exprimat neliniștea în legătură cu faptul că „moralul armatei americane a slăbit pînă la un foarte periculos punct critic". Publicarea acestui articol a lăsat proteste atît de furtunoase din partea cercurilor militare, care sunt extrem de interesate ca rufele murdare să fie spălate în familie, încît redacția ziarului „New York Times" a trebuit să bată în retragere.

Persoane marcante din Pentagon, precum și Baldwin, care întreține strînse legături cu ele, sunt neliniștite și în privința stării de spirit a tinerilor americani.

La una din ultimele conferințe de presă, Wilson, ministrul apărării, s-a plîns că „în universități nu se află un număr suficient de tineri care să dorească să devină aviatori așa cum am sperat". Ca și cum l-ar complecta pe ministrul apărării, Hanson Baldwin face, cu amărăciune, observația că majorității tinerilor americani li se prezintă „infanteria ca un gen de armă de care trebuie să fugi ca de ciumă".

Iată care sunt problemele care neliniștesc pe Hanson Baldwin și pe cei de o seamă cu el.

Atît Baldwin, cît și comandanții militari din Pentagon nu vor să dea răspuns la întrebările care-i alarmează.

Răspunsul la această problemă este însă foarte simplu: tineretul nu poate fi ispitit de a-și face serviciul militar într-o armată care este în mod vădit pregătită în vederea unui război agresiv.

Pentru ce a călătorit Zafrulla-Han prin țările Orientului arab

Potrivit relatărilor presei străine, de cîtăva vreme cercurile conducătoare ale Pakistanului și-au asumat rolul de ajutor activ al americanilor în pregătirea blocului agresiv în Orientul Apropiat și Mijlociu. Ca un prim pas în această direcție, Zafrulla-Han, ministrul afacerilor externe al Pakistanului, a întreprins o călătorie în Iran, Siria, Liban și Transiordania. Vizitele ministrului pakistanez au provocat o îndreptățită neliniște în cercurile obștești ale acestor țări.

Întîmpinînd rezistența popoarelor din țările arabe față de planurile americane pentru crearea unei uniuni agresive în această zonă, organizatorii blocului caută, sub masca „vizitelor de curtoazie", să sondeze terenul în statele arabe și — pe cît posibil — să le atragă, pe rînd, de partea lor. După cum reiese din ecourile presei străine, misiunea lui Zafrulla-Han a urmărit exclusiv acest scop. Declarația lui, făcută în cadrul unei conferințe de presă la Damasc, unde a încercat să „desmintă" presupunerea privitoare la adevăratul scop al acestui turneu, nu poate fi apreciată altfel decît ca o perdea de fum.

Cu toate acestea, presa afirmă, nu fără temei, că Zafrulla-Han a acționat în paguba forțelor imperialiste. Ziarele siriene consideră că tratativele lui cu reprezentanții guvernelor din Siria și din celelalte țări arabe au fost o încercare de a atrage țările Orientului arab în planurile militare ale imperialismului american. Ziarul sirian „Al-Cabas" scrie că „în spatele călătoriei ministrului de afaceri externe al Pakistanului prin țările Orientului arab se ascunde o nouă încercare a puterilor occidentale de a înhăma țările arabe la carul apusului". Un alt ziar sirian „Al-Bina", apărut la data în care Zafrulla-Han a luat cuvîntul la conferința de presă, desmințind știrile privitoare la pregătirea unui nou bloc militar, scria că vizitele lui Zafrulla-Han în capitalele statelor arabe „au fost întreprinse în vederea creării unui bloc cu participarea acestor state".

În felul acesta secretul a ieșit la iveală. Perdeaua de fum zvîrlită de Zafrulla-Han la Damasc se împrăștie. Ziarul „As-Suri al-Djadid" a scris că simplii observatori nu pot stabili care este „proiectul" pe care îl poartă cu sine ministrul pakistanez al afacerilor externe — proiect englez sau american. Ei, însă, recomandă Pakistanului „să urmeze o politică de neutralitate". „S-ar putea ca Pakistanul, — scria ziarul — să aibă un alt punct de vedere în problema colaborării cu lumea apuseană. S-ar putea ca el să nu vadă în această colaborare primejdia care amenință interesele sale naționale în viitor. Noi însă considerăm că e prea mult să fim de acord cu punctul lui de vedere și să acționăm pe baza lui".

„Este absolut limpede că cercurile conducătoare ale Pakistanului, ducînd o asemenea politică — politica participării active la înfăptuirea planurilor americane de formare a uniunilor agresive — amenință nu numai securitatea Pakistanului, ci și securitatea altor țări, inclusiv statele arabe. Iată dece, în tot Orientul Apropiat și Mijlociu răsună tot mai puternic glasurile reprezentanților diferitelor cercuri care se ridică împotriva participării la crearea de blocuri militare, cerînd ducerea unei politici independente, a unei politici de apărare a intereselor naționale, a unei politici de prietenie și colaborare între popoare.

B. VRONSCHI

„VEAC NOU", organ al Consiliului General A.R.L.U.S. Apare miercurea și sîmbăta. REDACȚIA: București, str. Piața Amzei nr. 4 telefon 4.10.12—4.66.07 — Convorbiri interurbane: 4.41.00 ADMINISTRȚIA: Str. Colței nr. 11 telefon 5.93.19.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin", Piața Scînteii. ABONAMENTE: pe 3 luni, 6 lei; pe 6 luni, 12 lei; pe 1 an, 24 lei; Abonamentele se fac la toate oficiile poștale, la serviciile regionale și secțiile raionale de difuzare a presei.